

H. A. Walter

*Ljåls-
kirurgi*

Stockholm

Nya Bokförlags Aktiebolaget

H. A. Walter:

SJÄLSKIRURGI

Några tankar om angripande personlig
evangelisering

Bemyndigad översättning av

Th. Ärvidson

2:dra uppl. 4:de tusendet

Stockholm

Nya Bokförlags Aktiebolaget

Originalets titel:
SOUL-SURGERY

Stockholm 1941, Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

INNEHÅLL:

Översättarens förord	7
I. Inledning: Betydelsen av personlig evangelisering	11
II. Principer för personlig evangelisering.....	25
1. Förtroende	37
2. Bekännelse	51
3. Syndakännedom	75
4. Omvändelse	90
5. Förblivande	100

FÖRORD.

Har författarenamnet H. A. Walter tidigare icke varit mycket känt i vårt land, så äro däremot tre andra namn, vilka i olika länder medverkat till att introducera föreliggande skrift, desto bättre kända. Dessa tre namn äro: *Frank Buchman*, Oxford-grupprörelsens förgrundsgestalt, *C. J. Hambro*, Norges stortingspresident, samt den danske domprosten och missionshistorikern *Henry Ussing*.

Dr. Frank Buchman har bemyndigat översättningen till svenska språket av detta Oxford-grupprörelsens äldsta, vägledande och inspirerande aktstycke. Hans namn skymtar ofta i framställningen. Det engelska originalets förord är signerat av honom. Walters *Själskirurgi* har rätt till ett stort, allmänkristligt intresse redan därigenom att Oxford-grupprörelsen i föreliggande skrift funnit uttryck för sina praktiska syften, skriven som den är flera år innan rörelsen fick sin nuvarande utgestaltung och sitt namn.

Stortingspresident C. J. Hambro har i sin förträffliga, ehuru mycket kortfattade skrift »Kris-

ten förnyelse, Oxford-grupprörelsen och världens frälsning», givit det starkaste erkännande åt Walters Själskirurgi. Han skriver bl. a. följande:

»Den äldsta av de skrifter, som figurera på Oxfordgruppens boklista är Soul-Surgery (Själskirurgi) av H. A. Walter, vilken kom ut år 1919, innan namnet Oxford-gruppen fanns; författaren Howard Walter dog som missionär i Indien 1 november 1918.

Hans lilla bok, ursprungligen publicerad som en serie artiklar i *The Indian Witness*, är ur många synpunkter av betydande intresse. Redan här brukas uttrycket 'att förvandla liv' och 'lifechangers', och redan här finner man hela det program, som sedan i alla detaljer blivit genomarbetat.

Howard Walters bok (på knappt 100 sidor) rymmer ett rikt innehåll och vädjar genom sin vetenskapliga prägel till de mera försigkomna, till psykologer, till själasörjare, till dem som söka utbilda sig till personliga arbetare.

Walter är i hög grad påverkad av den några år äldre Buchman. De hade båda genomgått Hartfords teologiska seminarium. Han hade varit Buchmans medhjälpare under arbetet i Amerika och ett av hans bästa stöd under den missionsverksamhet i Indien och Kina, som blev av så stor betydelse för grupprörelsens vidare utveckling.

Innehållet är uppdelat i två avdelningar: 'Betydelsen av personlig evangelisering' och 'Principerna för personlig evangelisering'. I andra avsnittet fin-

ner man för första gången över var sitt kapitel de fem 'c' som 'kommo till' Buchman under hans 'quite time' en dag 1917: *confidence* (förtroende), *confession* (bekännelse), *conviction* (syndakännedom), *conversion* (omvändelse) och *conservation* (av Buchman mera träffande kallat *continuance* — behållelse).

För den som vill tränga mera på djupet är 'Själskirurgi' av särskild betydelse genom de ypperliga anvisningar den ger på den litteratur om personlig evangelisering från Drummond fram till grupp-rörelsen, om religiöst-psykologiska forskningsresultat från Trumbull över William James till Begbie. Buchman, som ju också i likhet med Mott, Walter och andra har deltagit i K. F. U. M:s arbete, är inte en sporadisk företeelse, utan snarare slutresultatet av femtio års utveckling av personlig kristendom i England och Amerika.

Men först på *sin* boklista har grupprörelsen satt A. J. Russells *For Sinners Only* (Endast för syndare)». Så långt Hambro. Hans ord torde visa, huru oerhört betydelsefull *Själskirurgi* av H. A. Walter varit och är för grupprörelsens historiska utveckling och praktiska verksamhet.

Domprost Henry Ussings förord till den danska upplagan av föreliggande bok tar sikte på dess värde i och för sig, oberoende av dess historiska betydelse för Oxford-grupprörelsen. Även hans omdöme förtjänar att anföras och beaktas. Han skriver bl. a. följande: »För alla dem som börjat känna,

i vilken hög grad just detta personliga arbete kräves för Guds rikes gärning i denna tid, kommer Walters bok att fylla ett djupt behov. Ty det kan icke förnekas, att mångas arbete för att vinna själar för Herren i hög grad hindras av deras brist på praktiskt, psykologiskt förstånd; de stå rådlösa inför uppgiften att finna väg in till andligt fruktbärande samtal med andra; de veta inte, hur man får människor att öppna sig, och de äro lika villrådigas inför frågan, huru de skola hjälpa dem, när det sker. Walter ger många utomordentliga anvisningar härom, somliga kanske en smula ovanliga för oss med avseende på formen, men väl just därför ägnade att väcka vår känsla för vad vi sakna för att öva personlig själavård, utföra en andlig läkaregärning i den store Läkarens tjänst.

Walters lilla bok har mycket att lära både präster och lekmän och ägnar sig utmärkt till studiebok, där man i mindre eller större kretsar önskar dugliggöra sig för personligt arbete i Guds rike.»

Till dessa andliga ledares omdömen och anbefallningar fogar översättaren endast en innerlig önskan och bön, att »Själskirurgi» måtte i sin mån bliva ett medel i Kristi tjänst till förnyelse av personligt själavinnande och personlig själavård bland dem som vilja vara Kristi lärjungar i vårt land.

Th. Arvidson.

I.

Inledning: BETYDELSEN AV PERSONLIG EVANGELISERING.

Det som i allmänhet gäller för att vara »personligt arbete» har fått en i dubbel måtto felaktig benämning, ty dels är det icke tillräckligt personligt, och dels gör det ej heller skäl för benämningen »arbete». Jämte bibelstudium och bön bruka vi räkna med personligt arbete såsom grundväsentligt för det kristna livet, men måne vi icke innerst inne äro glada över, att de, åt vilka vi anbefalla dessa tre ting, icke veta mycket om huru föga allvarligt och huru tillfälligt vi själva praktisera dem.

Personligt arbete! Bibelstudium! Det slags »arbete» som vi företaga oss med avseende på det förstnämnda skulle lika litet godkännas som arbete på ett affärskontor i det tjugonde århundradet, som det sätt, på vilket vi »studera» de heliga skrifterna, skulle bliva godkänt som studium i en verklig skola eller i ett läroverk. Är då icke personligt arbete lika mycket värt som våra allmänt vedertagna verk-

samhetsformer, eftersom vi skatta det så ringa och ständigt försumma det? Såsom vårt förnämsta vittne beträffande såväl svårigheten som sällsyntheten av denna form för andligt arbete vilja vi åberopa en man, vars tankars och andes inflytande på sin tids studentvärld i England och Amerika saknar motstycke. I sin skrift »Spiritual Diagnosis» (Andlig diagnos), vilken markerade begynnelsen till den nutida rörelsen för metodiskt personligt arbete i evangelii tjänst — om icke rent av begynnelsen till religionspsykologien i dess helhet — skrev Henry Drummond år 1873: »Den verkliga arbetarens värld är individen. Erkänn härligheten och högheten hos den enskilda personligheten såsom ett självständigt handlande väsen! Arbeta såsom enskilda, men sök framför allt att påverka den enskilde! Men förmågan att vinna inflytande över den enskilde är nu en nästan bortglömd konst. Det är svårt att lära den på nytt. Vi ha blivit obrukbara genom att inbilla oss, att vi skulle vinna skaror i tusental genom offentlig påverkan — genom värtalig predikan, genom föreläsningar, genom kyrkomöten och kristliga konferenser och genom böcker, som gå ut i många upplagor. Vi ha hållit på med att måla madonnor och Kristusbilder och änglakörer liksom Rafael, och nu är det påkostande att stiga ned till Murillos tiggargosse. Och likväl måste vi börja från början med de allra första grunderna. Kristendomen begynte med *en* person. Vi ha glömt, hur enkelt grundaren av den största makt som världen

någonsin skådat, gick till väga — huru han begav sig bort från städerna, drog sig undan folkhoparna, dröjde efter de övriga vid Samaria för att få ett samtal i all stillhet med *en* kvinna vid en brunn, smög sig i väg från folkskarorna och gick in i en ringa syrofenisisk kvinnas hus och 'icke ville att någon skulle få veta det'. I små grupper av två och tre samlade han sina första lärjungar omkring sig. Han kallade sina apostlar en och en — och de voro tillsammans endast tolv.»

Kan man påstå, att situationen i kristenheten i stort i väsentlig grad förändrats, sedan Drummond för fyrtiofem år sedan uttalade såsom sin bestämda åsikt, att förmågan att personligen påverka människor en och en numera är en nästan bortglömd konst?

Beträffande vikten av denna form av kristligt arbete — Herrens eget och den första kristna församlingens ursprungliga verksamhetssätt — må vi även lyssna till den röst som talade med allra största myndighet till den generation studenter som kom efter Drummond, nämligen dr. John R. Motts. I sin bok »Den nuvarande världssituationen», skriver dr. Mott i det kapitel som har till rubrik: »Var bör huvudvikten läggas?» följande: »Somliga missionsmetoder äro mera fruktbringande än andra. . . Den mest värdefulla och fruktbringande av alla metoder är att föra människor till Jesus Kristus en och en genom förnuftig och levande tro. Med 'förnuftig tro' menas en tro, för vilken man kan giva

bärande skäl. Med 'levande tro' menas en tro som förmår omgestalta ett människoliv. Ett sådant individuellt arbete för människor en och en var det som Kristus själv mest utförde, och det har alltid fått stort rum i de mest framgångsrika andliga arbetarnas verksamhet. Det är den högsta formen av arbete, som vinner de flesta och giver de varaktigaste resultaten. De inflytelserikaste av dem som vunnits för Kristus i Indien ha vunnits just genom detta personligt angripande arbete. De största och mest tillfredsställande resultaten både vid läroanstalter och på sjukhus ha vunnits genom att använda just denna metod.»

Den man som övertygade dr. Mott om den grundläggande betydelsen av personligt arbete var framlidne Henry Clay Trumbull, vars klassiska bok »Individual Work for Individuals», sammanfattar erfarenheterna under ett fyrtioårigt framgångsfullt personligt evangelisationsarbete. Efter att ha redogjort för sin verksamhet som präst, söndagsskolmissionär, redaktör och författare, uttalar han i denna bok följande såsom sin bestämda uppfattning: »När jag ser tillbaka på allt mitt arbete under alla dessa år, förstår jag, att mera gott blivit uträttat genom mina personliga försök med enskilda personer än genom allt som jag muntligen sagt till tusenden och åter tusenden vid kristliga sammankomster och allt som jag skriftligen förmedlat genom tidskrifter och böcker.» På ett annat ställe berättar dr Trumbull att dr Nevius, en missions-

ledare i Kina, sagt, att »han icke önskade stora predikanter på sitt fält. Det var inte det slags missionärer som Kina behövde. Om han kunde finna en man, som kunde tala enkelt och förtroligt på tu man hand med människor, var helst han mötte dem, så hade han användning just för en sådan missionär i Kina».

Orsaken till att dr Nevius talade med så stort eftertryck om detta, börja vi förstå, när vi granska den senaste tidens missionshistoria och lägga märke till, hur varje större framstegsrörelse har uppstått tack vare att man på ett eller annat håll vaknat upp över den grundläggande betydelsen av personligt arbete.

Jag hade förmånen att få resa genom Korea under de sista månaderna av den stora väckelsen 1906—07, en väckelse, som i viss mening ännu icke har upphört, och jag minns huru de omvända koreanerna åter och åter uppfordrades att personligen vittna om vad Kristus gjort för dem. Ja, de blevo inte ens upptagna i full gemenskap med församlingen, förr än de bevisat äktheten av sin trosbekännelse genom att vinna själar för Kristus. En sådan vittnesbärande kyrka blir med nödvändighet också en växande och kraftfylld kyrka. Pastor H. A. Popley, som från början varit så nära förbunden med den stora evangeliska väckelserörelsen i Sydindiens förenade kyrka, vilken började 1915, vittnar om det faktum, att i alla förberedelser till och under utvecklingen av väckelsen — en i sanning

märklig och i hög grad trosstärkande uppenbarelse av Guds kraft i samverkan med människors nit — intog personligt arbete den centrala platsen. Samma framhävande av det personliga arbetets vikt utmärkte den gemensamma evangelisationsvecka som hölls i den presbyterianska kyrkan i Indien åren 1917—18. Vi börja inse huru sanna de ord voro som dr Mott skrev sexton år tidigare: »Om Indiens kristna ville gå in för denna metod, skulle det bliva en jämförelsevis lätt uppgift att predika Kristi outrannsakliga rikedomar över hela landet under en mansålder». Allt detta gäller i samma grad om varje framgångsfull evangelisationsgärning i Västerlandet. Personligt arbete var den bärande grundvalen i den väldiga väckelsekampanj som leddes av William A. Sunday i Newyork 1917, under vilken ej mindre än tvåhundrausen män och kvinnor avlade vittnesbörd om att ha mottagit andlig förnyelse i Kristus under den månad Sunday predikade i Tabernaklet och dr Buchman ledde gruppmöten för dem som deltog i det personliga själavinnarearbetet i alla delar av staden. Slutligen må nämnas att direkt, personligt arbete var grundtonen i den hela nationen omfattande väckelserörelsen som gick fram i Kina under sådana ledare som Eddy, Buchman och Day tillsammans med många kinesiska kristna och missionärer. Pastor George Davids, ledare för evangelisationsarbetet bland metodisterna i Peking, berättar hurusom i samband med ovan nämnda rörelse över åttatusen personer på en vecka

deltogo i en serie speciella möten och 4,488 tillkännagåvo sin önskan att bli kristna, i det de skrev sina namn på utdelade kort. Av dessa intogos 288 personer i en församlings gemenskap under en enda söndag. Han tillägger att alla dessa blevo vunna genom personligt arbete, i vilket fyrahundra kineser deltog. Robert R. Gailey, en av de äldsta K. F. U. M.-sekreterarna i Kina, skriver om mr Eddys senaste besök i Kina: »Den nyligen avslutade väckelsekampanjen har varit olika andra. Det tade väckelsekampanjen har varit olik andra. Det var icke ens ett enskilt lag. En ny ande, en ny idé, en ny inspiration har svept fram över hela Asien under de senaste månaderna. Mr Eddys kampanj var endast ett led i denna rörelse. Orden 'personligt arbete', äro mera betecknande för denna väckelse än några andra ord, ehuru naturligtvis inga ord kunna exakt uttrycka dess djupaste innebörd. Det är slut med forna tiders på måfå anordnade väckelsemöten. Varje möte var helt i de ledandes händer. Varje icke kristen, som var närvarande, var personligen inbjuden av en kristen, vilken följde honom till mötet, satt bredvid honom och sedan tog hand om honom i fortsättningen. Människor rycktes icke plötsligt med, varken av överväldigande argument eller starka känslor. Varenda en hade blivit förberedd under flera månader, eljest skulle han icke ansetts berättigad att få en biljett. Det var ingen massrörelse, allt var sunt, normalt och lagt på personlig basis.»

»Det personliga arbetet», heter det i den kinesiska fortsättningskommitténs meddelande nr 11, »har varit ett utmärkande drag i den särskilda väckelsekampanj som pågått detta år i några av Kinas större städer. Under vinterns lopp fingo dessa städer besök av en grupp, som under Frank Buchmans ledning reste omkring för att framhålla vikten av personligt själavinnarearbete och för att hjälpa de kristna att göra detta till kampanjens betydelsefullaste medel. Dessa besök hava blivit till mycken välsignelse både för utländska missionärer, infödda kinesiska pastorer och för de kinesiska kristna i allmänhet.

Det är vår personliga övertygelse, att detta arbete betytt mera för både utländska och infödda kristna ledare i Kina än någon annan väckelse under de tjugooåta år, som förf. vistats i Kina. Somliga av oss ha tvingats att stanna för att allvarligt överväga syftet med vårt arbete. År 1916 funnos 27,562 missionärer och kinesiska medarbetare i Kina. Under samma år lades 26,173 till församlingarna. Med tanke på de kristna lekmännens plikt att leda sina landsmän till Kristus konstatera vi, att 268,652 församlingsmedlemmar under året ökat sitt antal med endast 26,173, d. v. s. att tio kristna på ett år endast fört en människa till Kristus. Aldrig ha undersökningar och frågeformulär, kommittéer och konferenser, principer och metoder i så stor utsträckning förordats och även skickligt använts. De allmänna resultat som vunnits härav ligga

i öppen dag och skola icke förringas, men somliga av oss ha låtit oss ryckas med och förefalla nästan vara nöjda med att dimmigt se den övriga mängden av människor 'såsom träd som gå omkring' (Mark. 8: 24). Men den tid är nu inne, då åtminstone de ledande böra taga sig tid att 'klart se' varje individ för sig.»

På grund härav — för övrigt också genom åtskilliga andra tecken — börjar det bli klart för många att den kristna kyrkans nästa stora framryckning, som redan börjat, bör ske längs linjen av en hela världen omfattande mobilisering av alla den kristna kyrkans lekmannakrafter för allmän tjänst enligt »en-och-en-metoden», så att Drummonds anklagelse åtminstone icke med rätta må kunna riktas mot nästa generation. Någon kanske tycker att vi betona allt för mycket vikten av arbetet för att förvandla människoliv jämfört med bön och bibelstudium, men mångas erfarenhet vittnar om, att den som verkligen kommer med i självavinnarearbetet ständigt drives till bönumgänge med Gud och till att studera hans uppenbarade ord. Å andra sidan är en huvudorsak till åtskilliga kristnas försummelse av bön och bibelstudium den, att dessa blivit självändamål för dem i stället för att framför allt tjäna som medel till daglig utrustning och ledning för effektivt personligt arbete för människors frälsning.

Med hänsyn till det inbördes förhållandet mellan personlig och offentlig evangelisationsverksamhet,

må vi återigen lyssna till Drummond, vilken har få jämlingar på någotdera området: »Det förflutna känner sannerligen icke till några 'massor'. Personligheter — icke 'massor' — ha utfört allt stort på historiens, vetenskapens och religionens område. Nya testamentet är självt endast en kort biografi, och många sidor i Gamla testamentets skrifter präglas av skildringar av människoliv. Och dock är det just denna sanning vi behöva få lära oss på nytt i dag för att känna oss nöjda med att inrikta oss på individer. Varje atom i universum kan påverka alla andra atomer, men endast genom den atom som är närmast. Och om en människa vill påverka alla andra människor, kan hon bäst nå detta mål genom att påverka en i sänder av dem som stå henne närmast.» Drummond levde som han predikade. George Adam Smith, som skrivit hans biografi, säger om hans avhandling: »Spiritual Diagnosis» (Andlig diagnos), skriven vid tjugotre års ålder, omedelbart före hans deltagande i Moodys och Sankeys stora väckelsekampanj 1874: »Drummond angav principerna och framlade de metoder, enligt vilka han med början just denna månad och sedan allt framgent utförde hela sin underbara tjänst bland sina medmänniskor». Och dr Trumbull berättar, att han hört Amerikas vältaligaste predikant under inbördeskrigets dagar, Henry Ward Beecher, får jag för de predikningar, som hållas för en enda åhörare. Då kan det icke råda något tvivel om vem som åsyftas, när predikanten säger: 'Du är man-

nen'.» Huru många evangelisationskampanjer under ledning av framstående talare, ha icke givit ringa resultat, emedan de icke uppburits av en målmedveten kampanj av personligt själavinnande med många kristna arbetare som deltagare! På samma sätt förhåller det sig med *många enskilda* predikningar och föredrag. De leda icke till förblivande resultat, emedan de icke efteråt bliva fullföljda och befästa i människornas sinnen genom ingående personliga samtal. Detta vare sagt om den vitt utbreda försummelsen av personligt själavinnarearbete och den grundläggande och bärande betydelse den har.

Vi skola icke här i detalj gå in på orsakerna till att denna form av kristet tjänande är så sällsynt bland medlemmarna i den kristna kyrkan. Dr Wright förklarade för sin grupp av personligt arbetande studenter vid Yale-universitetet, att de flesta kristna försumma personligt själavinnarearbete på grund av andlig lättja, feghet eller kraftlöshet. De vilja inte utföra det, eller de äro rädda för det, eller också äro de oförmögna därtill, emedan synd av något slag förlamat deras kraft. I den lilla skrift om personligt arbete som Ober och Mott utgav 1892, fyra år efter det Mott avslutade sina studier vid Cornell-universitetet, uppräknas följande hinder för sådant arbete: Naturlig försagdhet, inbilskheter, maklighet, medvetandet om inkonsekvent livsföring, eller samma inkonsekvens, ehuru omedveten för den kristne bekännaren, falsk artig-

het, bristande erfarenhet, okunnighet i bibeln, oförmåga att upptäcka tillfällena samt satans direkta störande inflytelse. Det är sannolikt att denna lista omfattar de viktigaste hindren, vilka alla ha sin grund i brist på verklig erfarenhet av den levande Kristus, ur vilken erfarenhet nit, mod, takt och konsekvent kristen livsföring måste flyta, vilka göra det personliga arbetet möjligt och fruktbärande. Ordet »kristen» och »livsförvandlare» borde vara liktydiga. En bekännande kristen som icke i någon mån deltar i arbetet genom att bära vittnesbörd inför enskilda individer kan icke vara en sann Kristi efterföljare. Kristus sade ju: »Min Fader verkar ännu alltjämt; så verkar ock jag.» (Joh. 5: 17). Han gav oss uppdraget att gå ut och göra alla folk till lärjungar. (Matt. 28: 19.) Detta syftar på de människor som leva i vår omedelbara närhet, lika väl som de som bo i avlägsna länder. Den för vilken evangelium verkligen är »glädjens budskap» låter det ovillkorligen gå vidare till andra, och det är först och främst genom sådana personliga vittnesbörd som kristendomen (liksom för övrigt också buddhismen och muhammedanismen) utbreddes i världen. I denna framställning ha vi förutsatt att vilja, mod och duglighet förefinnas, åtminstone såsom en slumrande möjlighet, och att spørsmålet gäller riktiga eller oriktiga metoder för det personliga arbetet. Ja, låt oss vara så dristiga att vi säga, att spørsmålet gäller ett vetenskapligt eller ett ove-

tenskapligt sätt att utföra detta arbete för Mästaren, vilket är det viktigaste av allt.

Kristi församlings medlemmar börja förstå innebörden för dem av dessa Jesu ord: »Denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn.» (Luk. 16: 8.) Vi få bevittna hur vetenskapliga metoder — den moderna affärsvärldens schibboleter — börja att med framgång tillämpas i kyrkans förvaltning och missionsverksamhet. Men än så länge äro vi långt efter, då det gäller att systematiskt utnyttja allt för att främja vårt kristna program. Under allt tal om att utnyttja dagsljuset, utnyttja tonnage, utnyttja människokraften för kampändamål, behöva vi, som tillhöra Kristi armé, komma ihåg vår stora uppgift att utnyttja personligheten för de högsta ändamål, under det vi söka förhindra den fruktansvärda ödeläggelse av människokraft som äger rum runt omkring oss genom syndens härjningar. Denna uppgift består icke endast i det jämförelsevis enkla att uttala ett vittnesbördets ord om att »Jesus kan frälsa». Nej, vi äro liksom människo-ingenjörer, som ha till uppgift att rätta till det som kommit i olag hos dessa invecklade andliga maskiner som omgiva oss. När vi se saken i detta ljus, inse vi omedelbart, att det är oundgängligt och nödvändigt att vårt arbete blir personligt, i viss mening tekniskt-personligt.

Men ännu mera talande är kanske den bild som Jesus själv använde, då han sade om sig själv: »Det är icke de friska som behöva läkare, utan de

sjuka». (Matt. 9: 12). Han talar vid det tillfället till fariséerna, vilkas egenrättfärdighets-mantel var så tjock, att de blevo alldeles oberörda av den bitande ironi, vilken syftade till att framhålla, att de framför alla andra behövde läkedom. Men en läkare är oförmögen att hjälpa en människa, som, hur lidande hon än är, vägrar att erkänna att hon är sjuk. Därför begränsades också Jesu helbrägdagörande verksamhet — såväl andligen som lekamligen — till den klass av människor som både av sig själva och av andra erkändes vara »syndare» — sjuka av synd. Jesu ord här stå i samklang med den bibliska tanken om synd och frälsning i dess helhet. De engelska orden »heal», »whole» och »holy» (hela, helbrägdade och helig) komma från samma rot, och vid översättning från hebreiska och grekiska originalspråken kan i vissa fall det ena ordet användas i stället för det andra.

II.

PRINCIPER FÖR PERSONLIG EVANGELISERING.

Om vi alltså komma överens om att kalla livsförvandlingen för »Sjäsläkekonst», så behöva vi icke anföra något till försvar för en »vetenskaplig» metod i motsats till ett slentrianmässigt låt-gå-system. En framstående kinesisk kristen sade, efter att ha hört Frank Buchman tala över detta ämne 1917: »Jag förstår vad ni menar! Ni tror inte på apotekaremetoden i det personliga arbetet.» Denna jämförelse kan äga sin tillämpning på mycket som går under namnet »personligt arbete». Detta kan nämligen ibland bestå i att vi på ett ytligt sätt giva specialmedel, patentmedicin, åt sjuka själar runt omkring oss, och sedan undra vi kanske varför evangelium icke visar sig vara mera verksamt. En verklig läkare ger ingen ordination, förr än han ställt en omsorgsfull, vetenskaplig diagnos, och därefter följer han samvetsgrant sjukdomens förlopp. Hava vi (och jag åsyftar nu icke endast pastorer, som

ha förkunnelsen som livsuppgift, utan oss alla, som ha fått till uppgift att vinna människor för det högsta och bästa som de kunna bli genom Kristus) sett så samvetsgrant på vår uppgift att hjälpa människor att vinna sina själars hälsa? Jag hörde en gång rektor Jacobus vid Hartfords teologiska seminarium i Amerika säga, att man bör förbereda sig lika omsorgsfullt för ett livsviktigt samtal med en enskild människa som för en predikan för ett hundra åhörare. Men hänsyn till detta faktum hade detta seminarium upprättat en »andlig klinik», som var obligatorisk för alla studenterna och stod under ledning av doktor John Douglas Adam, en av de många skottar som förmedlat så mycken välsignelse till Amerikas andliga liv, samt doktor Frank N. D. Buchman. Vid denna »klinik» studeras det personliga själavinnarearbetet på samma sätt som man studerar juridik, nämligen genom att man ägnar sig åt särskilda »fall» i stället för att generalisera och förmana i allmänna ordalag.

I den härmed besläktade filantropiska verksamheten har man börjat arbeta efter nya riktlinjer. Man har använt sig av en metod, som omvandlat filantropien till en vetenskap, fastän man använt samma slags personliga studium, såsom framgår av en redogörelse av mrs Rickmond, ledarinnan för Russell Sage-Stiftelsen. Också i detta arbete har man använt sig av klinik-metoden, grundad på en social diagnos, om vilken det säges, att »den sociala

diagnosen söker att nå fram till en så exakt definition som möjligt angående vederbörandes sociala förhållanden och personlighet».

Det var just till förmån för denna kliniska princip i det personliga arbetet som Drummond gjorde sig till förespråkare i sin avhandling om »Andlig diagnostik», och det var denna metod som han själv ända till sitt livs slut följde i allt sitt oförlitneliga arbete för enskilda människor. I ett brev till en vän skrev han 1882: »Jag tror dag för dag mera på den personliga insatsen och ser allt klarare, hur otillräckligt det måste vara med endast predikan. Frågerummet avslöjar nu som förr, huru fruktansvärt stort antalet av opånyttfödda kyrkomedlemmar är. Jag har kommit i beröring med åtskilliga män i framstående ställning, som voro lika förtrogna med bibelns bokstav som med sina egna namn, men som icke hade mera begrepp om Guds fria nåd och en personlig Kristus än en hottentott.»

För att ytterligare belysa detta sätt att komma människorna nära, vilja vi taga en illustration från det område som är oss i Indien mest bekant. I vårt nuvarande missionsarbete lär man sig mer och mer att inse behovet att ägna ett vetenskapligt studium åt frågan, vilket som kan vara bästa sättet att nå folk som tillhöra andra religioner. Man studerar denna fråga i ljuset av deras fördomar, deras tidigare kamp, strävanden och misstag på det religiösa livets område. Den utförliga rapporten från missionskonferensen i Edinburgh 1910 visade, huru

olika missionärernas uppgift kan gestalta sig, och den visade också behovet av noggrann förberedelse, innan man ger sig i kast med uppgifterna. Ytterligare resultat av denna epokgörande konferens föreligger i form av de omsorgsfullt utarbetade rapporter, som framlagts av styrelser för missionärsutbildningsinrättningar i England och Amerika samt i upprättande av skolor för denna utbildning, vilka skolor satt sina krav lika högt som de högre fackskolorna inom andra av världens skiftande verksamhetsområden. En schablonmässig metod kan icke anses lämplig för det tjugonde århundradets missionspropaganda. Kunna vi då fortsätta att bruka en sådan metod, då vi skola nalkas den enskilde, där varje fall är så olikt de andra, så ömtåligt, så svårlost?

Här behöva vi vaka över vårt bruk av ordet »metod», då det användes rörande personligt själavinnande. Ty varje fall är ju annorlunda än andra och måste behandlas efter sina särdrag på sitt särskilda sätt. Denna metod skall utgestaltas, icke så mycket på grundval av den kristne arbetarens tidigare erfarenheter, utan grunda sig på omedelbar gemenskap med Kristus, själarnas store Läkare, vilken ensam till fullo känner varje enskilt människohjärta. Därför är det utomordentligt betydelsefullt för den som vill förmedla andlig hälsa, att hos sig utveckla vad alla religioners mystiker kalla för andlig insikt — »den visdom som kommer ned ovanifrån». (Jak. 3: 15). Drummond anför ett ytt-

rande efter en gammal fransk vis man (La Bruyère) som lyder sålunda: »Närmast efter andlig insikt komma diamanter och pärlor såsom denna världens sällsynta dyrbarheter.» Och han anför ett ord efter rektorn vid St Andrews universitet: »Det finns en förmåga av andlig insikt och andlig uppfattning, som skiljer sig betydligt från de förmågor som fostras genom skolor och läroverk, men som dock måste fostras och få näring ännu omsorgsfullare än våra lägre förmågor, eljes kommer den att utsvältas och dö.» Denna andliga uppfattningsförmåga är ett oundgängligt villkor för en djupgående kunskap om världen och människonaturen. Jag hörde dr R. F. Horton från London tala över ämnet: »Bön såsom ett medel att förstå händelseförloppens innersta innebörd.» Om Gud är i historiens gång, så kunna vi förstå historien rätt i det förflutna och det närvarande, endast då vi genom andlig insikt intränga i Guds vilja, vars syften hålla på att förverkligas i den mänskliga historien. Och likaledes kunna vi icke förstå folket omkring oss, om det icke blir oss möjligt att betrakta dem med Jesu ögon. Han var den store Läkaren, emedan han på ett fullkomligt sätt »visste vad som var i människan» (Joh. 2: 25), och denna kunskap hade sin källa huvudsakligen i hans oavbrutna gemenskap med Fadern. Det är ett obestriddigt faktum, att ju djupare och rikare vårt böneliv blir, desto mindre vilseledas vi av skenet och tomma ord, och desto klarare blir vår inblick i det fördolda djupet av

den människosjäl som står framför oss. Vår bön har ännu mer omedelbar betydelse för vårt personliga arbete, då vi gå till andlig belägring av en enskild själ.

För det första bringas vår egen ande *genom den tidiga morgonbönen* i samklang med det oändliga och göres andligt känslig, stark och kraftfull till att bruka alla de okända tillfällen som vänta oss under den kommande dagens timmar att utöva inflytande på enskilda själar, som vi blivit intresserade för. Vår känsla av perspektiv blir ånyo justerad, så att vi med sannolikhet kunna se tingen i deras rätta proportioner, betrakta skenbara störande inflytelser, som möta oss, såsom av Gud sända tillfällen att tjäna, och vägra att låta vårt mest betydelsefulla arbete trängas undan i en vrå eller helt och hållet trängas ur vår dagliga gärning. Vi kunna alla anföra våra många arbetsuppgifter såsom en ursäkt, men många av de mest upptagna människor äro de framgångsfullaste livsförvandlarna — de ha lärt sig att, vad det än kostar, sätta det viktigaste i första rummet. Vanligen ha vi tid att göra vad vi verkligen önska att göra. Faktum är, att om vi vägra att låta den tidiga bönetimmen trängas ut ur vårt liv (vilket nästan säkert sker, om vi gå det minsta motståndets väg), kommer den självtukt, som måste till för att genomföra denna andliga övning, sannolikt att utöva sitt inflytande på oss, så att vi komma att finna tid också för den icke mindre betydelsefulla uppgiften att förvandla

människoliv, för vilken bönetiden är så oundgängligt nödvändig såsom förberedelse. För några år sedan hade jag en liten uppgift med anordnandet av en serie evangelisationsmöten vid ett stort universitet i mellersta västern av Förenta staterna. Det huvudsakliga ansvaret för mötena vilade på generalsekreteraren för universitets K. F. U. M., en man med ovanlig andlig kraft. Dagarna voro så uppfyllda med verksamhet, att det skulle kunnat anses såsom säkert, att man inte skulle kunna få tid för den tidiga morgonbönen, eller åtminstone skulle frestas att förkorta denna. Vid ett samtal med sekreterarens hustru fick jag klart för mig, att i stället för att förkorta sin bönetid under denna period, förlängde han den till att omfatta två timmar varje morgon, i det han liksom sin Mästare »stod upp bittida om morgonen, medan det ännu var mörkt». Jag frågade honom senare, hur han kunde göra detta, och han svarade att han helt enkelt drevs till att göra det av de bördor han hade att bära, av nödvändigheten att vara väl rustad intellektuellt för de invecklade problem som måste lösas, och vara väl rustad andligen för uppgiften att möta människor ansikte mot ansikte och hjärta mot hjärta under dagens alla personliga samtal. Martin Luther yttrade en gång, att när en dag hotade att lägga särskilda bördor av arbete eller ansvar på hans skuldror, så fann han det nödvändigt att stiga upp en timme tidigare än vanligt för att bedja vid den dagens början. När vi läsa berättelserna om de

stora själavinnarnas liv, män sådana som John Wesley, Henry Martyn, Hudson Taylor, Keith Falconer, Forber Robinson, William Booth och Phillips Brooks, och finna vilken plats troende, uthållig, självutgivande bön hade i deras liv, då kunna vi icke tveka om vad som kan vara orsaken till vår egen brist på andlig omdömesförmåga och kraft att vinna enskilda människor för Kristus.

För det andra lära vi under den tidiga morgonbönetimmen känna dagens uppgifter, eftersom Gud, såsom vi tro, icke handlar eller vill ha oss att handla på en slump, utan vill leda våra tankar och själar in i sådana delar av hans fullkomliga plan som vi behöva lära känna. Av honom allena kunna vi få visshet, rörande vilka han vill ha oss att säga ett lämpligt ord av personlig art till, ett ord för vilket en själ är redo och vilket kan komma med den rätta kraften endast genom oss. I sådana stunder kommer Guds Andes hemlighetsfulla ledning till oss, vilken, då den prövats, bekräftats och blivit omsatt i livet, åstadkommer moraliska under i enskilda människors liv. Här är det som så mycket av vårt personliga arbete kommer till korta; i stället för att »begrinna, fortsätta och fullkomnas» i Gud, i det att det får sin impuls genom Guds Ande och sedan alltigenom återspeglar Guds avsikter, så har det stundom både sin impuls och sin planläggning hos oss själva. Vidare, om vår ande i den tidiga morgonstunden stämmer i samklang med Guds Ande, så komma vi icke allenast att mottaga led-

ning den stunden, utan under hela dagen komma vi att vara känsliga för kallelsen till tjänst. Ett brev av Drummond, skrivet under en semesterresa i hans tidiga mannaålder, omtalar resultatet av två sådana fall av ledning på en och samma dag. Det är värt att anföras såsom typiskt för vad som för honom var en nästan daglig upplevelse: »Jag fick en underbar 'ledning' på lördagen — så mycket underbarare som den var oväntad. Det skulle taga för stort utrymme att berätta därom, men jag fick två särskilda och värdefulla tillfällen att tala *personligt* och i *detalj* om de 'outrannsaktliga rikedomarna'. Händelsen i första fallet var ungefär följande: Jag reste på morgonen till Ullswater, fick ingen plats på någondera av de två postdiligenserna, begav mig iväg till fots och gick halva vägen, varefter jag upphanns av ett privat sällskap, som erbjöd mig plats på kuskbocken. Att börja med var kusken mycket tystlåten, och efter en stund upptäckte jag tårar i hans ögon. Jag fann att *han helt nyss hade begravt sin hustru*. Han var försänkt i mycket djup sorg. Han var en god och aktningsvärd man, absolutist, men kände tydligen icke sanningen. Jag sade honom icke många ord då, men jag fick hans adress och ämnar skriva till honom i kväll. Jag hoppas något skall vinnas därigenom; den stackars mannen tycktes fylld av ängslan. Det andra fallet inträffade på vägen ned från Helvellyn. Jag hade nått Ullswater, ätit middag och börjat bestiga Helvellyn vid två-tiden. Det var en ljuvlig

eftermiddag, och utsikten från bergets topp var underbar. Under nedstigandet mötte jag en ung man, som var mycket ängslig för en kamrats skull, som hade kommit bort uppe på berget. Han hade sökt överallt, natten hade fallit på, och han fruktade att hans vän hade sjuknat och blivit oförmögen att ta sig ned. Han visste inte, vad han skulle taga sig till, men frågan: 'Vad har ni för uppfattning om bön?' ledde till ett långt och allvarligt samtal. Han var swedenborgare till åskådningen, men hade praktiskt taget ingen religion. . . Jag vet inte, om något verkligt gott uträttades; jag menar, jag såg ingen omedelbar verkan, men vi talade ut grundligt, fritt och öppet. Jag fruktar att dessa detaljer verka intresselösa på papperet, och jag skall inte besvära dig med ett tredje exempel. Men för egen del kände jag mig mycket tacksam för dessa händelser.»

För det tredje är denna bönetid nödvändig, icke endast för att disciplinera och rena vår ande och göra oss redo att mottaga vår store Befälhavares order för dagen, utan därjämte och allra betydelsefullast är det, att vi därigenom frigöra andliga krafter av oberäknelig styrka, vilka komma att stå som bundsförvanter i vår andliga strid. »Bön rör den hand som rör världen». Den Helige Andes verk i människohjärtana, ett verk som ingen mänsklig kraft kan mäta sig med, följer vissa högre, hemlighetsfulla lagar, vilkas verkningar på ett innerligt sätt sammanhånga med trons bön. Det är detta

slag av objektivet resultat av vår bön som Jakob syftade på, då han skrev: »Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft.» (Jak. 5: 16). Någon har sagt: »Den Helige Ande verkar alltid från båda sidor.» Vi kunna också vara förvissade om, att då vi genom bön ingått i denna gemenskap, vill den Helige Ande icke endast gå med oss utan gå före oss och bereda vår väns hjärtejordmån för den säd vi blivit sända att så. Sålunda finner evangelisten Filippus, som fått uppdraget att fångsla den mäktige etiopiske hovmannens uppmärksamhet, att Guds Ande redan berett vägen genom att leda hovmannen till att läsa just den del av profeten Jesaja bok, som står i det allra innerligaste förhållande till det budskap som Filipus hade sänts att framföra. (Apg. 8: 32, 33). Ananias, Guds tjänare i Damaskus, vilken följde Guds Andes maning att uppsöka och samtala med den kristna församlingens avgjorda fiende, Saulus från Tarsus, fann också att Anden redan hade förödmjukat det stolta hjärtat, så att han verkligen var stadd i bön. (Apg. 9: 11). Å andra sidan är mycket av det personliga arbete, som vi företaga oss, så resultatlöst, emedan vi arbeta ensamma, utan stöd av denna mäktiga bundsförvant, som den första församlingen så enstämmigt och med så förundransvärda resultat kallade till sitt bistånd.

När vi få klart för oss, att denna metod är av Gud och är tillämplig i varje detalj på varje särskilt fall som vi komma i beröring med, kunna vi tryggt

gå vidare och fråga, om det inte gives något allmängiltigt sätt att nalkas dem, vilkas liv behöva förvandlas. Givet det inte några vägledande signaler på vägen från nederlag till seger i Kristus, efter vilka vi kunna leda dem som gått vilse? Den enklaste regel jag hört uttryckes med tre ord: *Sök, vinn, varna!* Kanske vi bättre inse vad som ligger bakom dessa tre grundsatser genom att använda den fullständigare benämning som doktor Buchman förslagsvis angivit såsom beskrivande själsläkarens normala tillvägagångssätt: *Confidence, Confession, Conviction, Conversion, Conservation.* (= Förtroende, bekännelse, syndakännedom, omvändelse, bevarande). Låt oss i tur och ordning upptaga dessa fem stadier, vilka ofta så övergå i varandra, att gränserna bli oskönjbara, fastän alla fem sannolikt förefinnas i varje särskilt fall av framgångsfullt livsförvandlande arbete.

1. FÖRTROENDE.

Härmed åsyfta vi att så helt bliva inneslutna i den människas förtroende som vi genom personlig vänskap söka vara till hjälp, att vi känna hans omdöme om sitt eget fall och se honom med hans egna ögon. Sjäsläkaren måste känna sina patienters allra innersta, annars kan han icke ställa rätt diagnos rörande vad som fattas dem. En del av det material, på vilket hand grundar sin diagnos, tillägnar han genom ett studium av människonaturen såsom ett helt och det utgör en ökad tillgång till det som skänkes genom den andliga insikt som vi redan tidigare nämnt. Det var kunskapen om människohjärtat som gjorde Henry Ward Beecher till den oemotståndlige predikant som han var och skänkte honom det som innehålles i det tankeväckande kapitlet om »Studium av den mänskliga naturen» i hans föreläsningar över predikan, som höllos vid universitetet i Yale. Detta studium av människonaturen kunna vi alla ägna oss åt, eftersom studiematerialet omger oss på alla sidor. Om det är mödan värt för en försäljare från ett affärs-
hus att studera människorna för att komma till in-

sikt, huru han på bästa sätt skall kunna övertyga dem om, att de böra köpa hans varor, huru mycket mera betydelsefullt är icke detta studium för oss, som ha fått kallelsen att vinna människor för ett nytt liv av andlig hälsa och segerkraft i Kristus? Drummond säger: »Många människor studera människorna utan att därför sympatisera med dem; juristen för att vinna sitt mål, artisen för att vinna rykte och ära, skådespelaren för bifallsyttringarna, författaren av yrkesintresse. Huru går icke skådespelaren upp i sin roll! Huru fyndigt kan icke romanförfattaren dissekera kärlek och svartsjuka, hämnd och hat! När det nu finns människor som studera människonaturen för dess egen skull och för slem vinnings skull, skall det då icke finnas människor som ägna sig åt detta studium för människans skull — för Guds skull?» Han anför vidare Oliver Wendell Holmes yttrande, att vi måste försöka att förstå mannen på gatan, i arbetet, människonaturen avklädd i skjortärmarna — som köpslå och gör affärer med kyrkorådsmedlemmarna i stället för att ha bibelsamtal med dem och som konstaterar att det finns en hel del bedjande kanaljer och svärjande fromma i världen.»

Alldeles som läkaren behöver känna hela mångfalden av sjukdomar, så måste själsläkaren känna synden. Detta innebär icke i någotdera fallet kunskap genom egen erfarenhet, utan en kännedom som vinnes genom levande, läkande beröring med andra människors verkliga livserfarenhet. Böcker

kunna här vara oss till hjälp, men livet kan lära oss vida mer. Doktor Buchman berättar, huru man under hans första tid som predikant saknade syndakännedom i hans församling. Inga andliga resultat vunnos. Han kunde inte förstå vad anledningen därtill kunde vara, förr än pastor F. B. Meyer i London på hans bön om råd svarade honom: »Säg ditt folk på söndag, vad de ha sagt dig under veckan!» Nu var olyckan den, att de ingenting sade honom. Han ägde inte deras förtroende och hans predikningar voro icke vävda av material från deras liv — deras frestelser och tvivel, problem och misslyckanden. De utgjordes i stället av teoretiska utredningar, som mestadels gingo över folkets huvuden och varken rörde eller grep deras hjärtan, även om de nådde deras förstånd. Ingen som talat offentligt till människor under de senast förflutna femtio åren erbjuder en bättre illustration härtill än Drummond. Lägg märke till följande avsnitt, hämtat från begynnelsen till ett föredrag om Frestelse i hans oförgätliga Edinburgh-föreläsningar för studenter: »Mina herrar, jag måste bedja de män om överseende, som äro här i kväll och befinna sig i intellektuella svårigheter, om jag nu talar till män som äro moraliskt nere. Det har under veckan kommit till min kännedom genom en packe brev, som skrivits av män som nu sitta i denna sal, att det finns ett stort antal män här, som drivits till det yttersta. De äro nästan slagna till döds, och jag skall ägna uppmärksamhet

åt deras fall först.» Kunde det efter en sådan inledning finnas ett enda öra i den stora åhörarskaran som icke lyssnade med intresse? Den predikant som känner människor kommer att vinna människor, förutsatt att han har själavinnarekärlek och ständig gemenskap med Gud.

Här kan Paulus vara ett exempel för oss. Jag har nyligen ånyo studerat hans brev för att ur dem för eget bruk lära känna vad den store aposteln visste om människornas andliga sjukdomar. Resultatet av detta studium är både tankeväckande och överraskande. Någon som inte känner människorna i vår tid skulle kanske säga, att om vad Paulus skrev — t. ex. i första kapitlet av Romarebrevet — var sant på hans tid och i hans värld, så är det dock icke utmärkande för det Europa eller Amerika eller Indien som vi känna i våra dagar. Men vi böra fråga läkaren om sjukdomen, inte christian-scientisten som förnekar dess tillvaro. Vi böra fråga den verkliga själavinnaren om de synder som beröva män och kvinnor runt omkring oss den andliga kraften. Den store kinesiske socialreformatorn Yungtao, som nyligen blev kristen, säger att Kinas tre stora synder äro äktenskapsbrott, utpressning och hasardspel. Och han säger vidare, att kristna missionärer så ofta svika sin uppgift, antingen på grund av okunnighet eller fruktan, genom att de icke tala rättframt och frimodigt om dessa djupast rotade synder och behandla syndaren strängt och lämpligt. I stället tala

de på abstrakt, teologiskt sätt om synden. Vad Yungtao hade mod att säga om Kina behöver sägas med samma eftertryck om Japan och Indien, England och Amerika. Harold Begbie har för övrigt sagt det på sitt eget sätt om England i sin bok *Crisis of Morals*.

Själsläkaren måste icke endast känna själen i sjukdom och hälsa, människohjärtat i allmänhet, som befunnits vara så överraskande lika i alla länder, då dess passioner och fruktan och längtan analyseras. Han måste också känna de enskilda individer, som Guds Ande leder honom till att belägra med alla medel, synliga och osynliga, som han kan kalla till sitt bistånd. Låt honom såsom ett förberedande för att vinna sin patients förtroende studera hans smak med avseende på litteratur och drama, vad han gillar och ogillar, hans vanor och hans umgänge. I sin roman *Mellan två världar* berättar Horace Annesley Vachell hur en faders oväntade upptäckt av vad slags böcker hans dotter läste i hemlighet, genombröt hans blinda beundrande tro på hennes oskuld och gav honom den insikt han behövde, för att han skulle bliva den hjälp för sin dotter som han alltid borde ha varit. Hur många föräldrar misslyckas inte tragiskt i att bringa hjälp åt sina barn i deras könslivs ömtåliga och ödesdigra problem helt enkelt på grund av okunnighet, ohelig förtegenhet, ödesdiger osäkerhet och ren feghet. Och detsamma kunde med samma giltighet sägas om lärare och lärjunge, pastor

och församlingsmedlem och om de flesta av oss i vårt personliga evangeliseringsarbete.

Denna bakgrund av kunskap om människor och synd, förenad med studium av enskilda individer, är oundgänglig, men vår förståelse av ett särskilt fall kan aldrig vara fullkomlig, förrän till vår allmänna kännedom om människohjärtat och vår särskilda insikt rörande den människa vi söka vinna som vilken vaket iakttagande detektiv som helst skulle kunna förvärva, lägges den kunskap som är fördold för detektiven, men som kommer från patientens egna läppar.

När vi här införa ordet »detektiv», så må vi med eftertryck framhålla, att den sanne själavinnaren icke är någon andlig detektiv, vilken hemligen bespejar sina vänner och grannar med en sjuklig smak för att upptäcka människornas tillkortakommanden och sedan förfölja dem med andligt gnat. Vi föreställa oss inte vår familjeläkare såsom en detektiv. Ännu mindre kunna vi tänka oss en, som Gud kan bruka att bringa oss andlig hjälp, men vilken endast kan bringa oss tillfredsställande och varaktig hjälp, om vi äro lika uppriktiga mot honom som mot den läkare som behandlar oss kroppsligen för att vi skola återvinna hälsan. Vi måste emellertid komma ihåg, att faran för att bli endast detektiv alltid hotar. Denna fara kan man undkomma, blott genom att man inser, vilken nästan oändlig aktning och kärlek och tro, vilket ständigt medvetande om den odödliga människosjälens

upphöjda värdighet och värde den person måste äga, som vill tjäna som förmedlare av Kristi helbrägdagörande kraft till människorna. Framför allt måste läkaren bevara sin mänsklighet, vara känslig, förekommande, komma ihåg sina egna tillkortakommanden och respektera andra människors tystlåtenhet. Drummond säger: »Vresighet och ohöflig förtrolighet kan gå för sig, om det gäller hjärnan, men utan mildhet och artighet kan man komma hjärtat nära endast för att oroa det. Hela umgängeslivets lagar äro grundade på aktning; och den ämtåligaste umgängeskunsten är den som reglerar själens umgänge med en annan själ.»

Och dock måste vi på samma gång också komma ihåg den stora sanning, vilken Drummond med stöd av sin nästan enastående erfarenhet ger slutgiltigt eftertryck i den artikel, ur vilken jag så ofta anfört, då han säger följande: »Människor tala icke mycket om dessa ting, men den andliga längtan som härskar i världen för närvarande, är absolut otrolig. Ingen kan ens göra sig en svag föreställning om den intensiva andliga otillfredsställelse som jäser runt omkring honom; men den som försökt att fatta, den som genom personliga experiment, genom inblick i sitt eget väsen och genom att iakttaga folk som omger honom och är honom bekant, sökt att intränga i tingens väsen, han har fått bevittna sådant som högljutt och eftertryckligt påkallat hans ingripande.» Varje personlig arbetare kunde mångfaldiga bevisen för detta

faktum och huru den som handlat på grund av denna hypotes samlat ytterligare bevis för dess sanning. W. D. Weatherford talar om vår naturliga förtegenhet och framhåller, att öppet talande om religiösa ting förutsätter ett genombrott i den barriär av reservation, som skiljer oss åt och hindrar det ömsesidiga förtroende, på vilket all verklig inbördes hjälp måste grundas, varefter han säger följande: »Själva det faktum att religion är så livsviktig för individerna, innebär att jag måste fortsätta med att dela med mig vad jag funnit vara så värdefullt för min egen tillväxt. Mitt vittnesbörd behöver inte snoka i andras inre liv eller brista i vördnad för andras personlighet, men det kan vara intensivt allvarligt. Om jag har en verklig vän, som betytt mycket för mig, så är jag ivrig att få dela denna vän med andra vänner och goda bekanta. På samma sätt är det, om jag känner Gud och han betyder liv för mig, så måste jag med nödvändighet åstunda att dela med mig av denna erfarenhet. På ett eller annat sätt måste jag genombryta all reservation och dela med mig av min skatt.» I annat sammanhang talar han om sin erfarenhet: »Människor icke endast tillåta att man nalkas dem, utan jag är viss om att många av dem undra varför vi icke inleda samtal med dem. Jag skall aldrig glömma en erfarenhet jag hade för några år sedan i Virginia Polytekniska institut. Jag hade en afton hållit föredrag och därefter kommit ned till första våningen och stod just i begrepp

att lämna byggningen. Det var en regnig kväll; ute i portvalvet, som sparsamt upplystes inifrån, stod en ung student. Jag hälsade på honom, då jag gick ut, och lade märke till att hans svarshälsning var ganska hjärtlig. Jag vågade då fråga, om han besökt mötet. Hans svar var hjärtligt och jakande. Ännu mera frimodig uttalade jag undran, om han kanske var en av de kristna medarbetarna. Nej, han var inte ens avgjord kristen! Jag frågade, om han hade något emot, att vi ginge tillbaka in och samtalade om saken. Föreställ eder min förvåning, då han svarade: 'Jag har stått här och väntat på er, med hopp om att ni skulle bedja mig göra detta.' Efter en halv timme avgjorde han sig för Kristus. Antag att jag försummat detta tillfälle!» Därpå anför Weatherford följande exempel på, hur man kan försumma att följa den inre ledningen och genombryta den reservation som tillsluter våra läppar: »Vid en konferens i Northfield lärde jag känna en ung man från Yale-universitetet, som sade att han rest ned till denna konferens i de övrigas sällskap, emedan han tänkte att i den atmosfären skulle väl någon komma att tala till honom om livet i Kristus. En av våra internationella studentsekreterare inom K. F. U. M. berättade för mig, att hans rumskamrat vid universitetet, en framstående idrottsman, måste direkt anmoda denne sekreterare att tala till honom om det religiösa livet. Vad föreställning måste inte folk få om det värde vi sätta på vår kristna erfarenhet, när vi äro

så senfärdiga att dela med oss av dess välsignelse?» Vid ett amerikanskt universitet inträffade det, att då en besökande evangelist vunnit en student för Kristus, vägrade denne att skaka hand med universitetsprästen, som ville lyckönska honom, till dess han sagt denne man sin ärliga mening om en som haft så mycket med honom att göra allt sedan han inskrevs vid universitetet och likväl, såsom han uttryckte det, »kunde ha sett mig gå till helvetet utan att personligen säga mig något om Jesus Kristus». Miltons anklagelse träffar fortfarande många predikanter i vår tid: »De hungriga fåren se upp men få intet att äta.» Men vi kunna icke tillämpa detta endast på prästmännen. Vi alla, som vilja vara arbetare för Kristus, Kristi efterföljare, äro omgivna av hungriga får, som, vare sig de eller vi inse det eller icke, bero av oss, då det gäller att vinna vägen till människosjälarnas store andlige Herde.

Ett skäl varför människor icke anförtro sig åt oss mer än de göra, fastän de längta efter hjälp och verklig vänskap, är utan tvivel det, att vår egen reserverade hållning håller dem tillbaka. Vi måste vara lika redo att giva som att mottaga, i det vi inse behovet av ömsesidigt förtroende. Det erkännes allmänt, att om predikantens budskap skall nå åhörarnas hjärtan, måste det utgå från hans eget hjärta. »Intet ord fann hjärtevägen, som ej föddes i ett hjärtas hem». Om predikan är »sanning meddelad genom en personlighet», såsom

Beecher definierat den, så måste den komma laddad med den personliga erfarenhetens auktoritativa kraft. Den måste vara ett självutgivande utan reservation. Men vad som icke lika tydligt blivit insett är att evangelisten i sitt personliga arbete lika väl som i förkunnaregärningen måste *giva sig själv*, sin själs dyrbara erfarenheter, med lika reservationsfritt självutgivande, om han vill vinna det förtroende som måste föregå verklig vänskap och tjänande. Och envar som försökt bådadera vet huru mycket svårare det är, att nå fram till detta självutgivande i det privata, där endast två mötas, än i predikstolen, där det gives ett andra stängsel av otillgänglighet, vilken håller åhörarskaran på avstånd, till och med sedan det personliga reservationens stängsel kastats åsido.

Hos de flesta av oss saknas i viss mån detta självutgivande, denna villighet att »vara en dåre för Kristi skull», helt enkelt emedan vi icke *bry oss om* det tillräckligt. Vår »kärlek till själar» är teologisk och abstrakt mer än personlig och konkret. Drummonds levnadsskildrare, som var hans förtrogne vän, berättar, att då han efter väckelsekampanjen 1874 återvände till universitetet, ryktbar redan vid tjugutre års ålder, voro hans vänner »en smula rädda för honom och för att han skulle bruka tillfällena att anfäktas oss med frågor om det religiösa livet». Men han fortsätter: »Vi kände, att han var intresserad för oss, och hans intresse, som icke var närgånget, vann vårt för-

troende och gjorde oss uppriktiga mot honom. Vi kunde berätta för honom, såsom för inga andra, det värsta om oss själva — det värsta, och även lika lätt, det bästa — våra ideal och vår längtan, vilket människor ofta äro lika skamsna att tala om som sina synder. Gent emot synd var han aldrig skonsam, då den bekändes för honom. Men i varje människa såg han något gott, som hon själv antingen glömt eller var okunnig om.»

En av de förnämsta hemligheter till Frälsningsarméns framgång har varit det element av djup personlig kärlek, som där gjort sin insats. Såsom dess grundläggare, general Booth, själv har skrivit: »Det första betydelsefulla steget till de utstötts räddning består i att förmå dem att känna, att någon aktningvärd människa bryr sig om dem tillräckligt för att intressera sig för frågan om de skola bli upprättade eller komma att gå under.»

Det var emedan pastorn brydde sig om enskilda individer som Spring Street presbyterianska församling under framlidne Herbart Roswell Bates verksamhetstid i New York hastigt tillväxte från en modlös liten församlingsgrupp till en kraftig menighet av sexhundra medlemmar. En av hans medarbetare har lämnat följande bidrag till Bates biografi, som skrevs av S. Ralph Harlow: »En tilldragelse, som gjorde varaktigt intryck på mig, önskar jag delgiva eder. Det var under en sjukdomsperiod, då vi bodde tillsammans och jag hade hjälpt till att vaka över honom. En kväll, bad han,

då han låg till sängs, att jag skulle ge honom hans lilla anteckningsbok, som innehöll alla hans församlingsmedlemmars namn. Då han höll den i sin hand och jag satt vid hans sida, berättade han, hur högt han älskade dem alla. Han sade: »Jag vet vad det innebär, då jag läser dessa ord: 'Han var en smärtornas man, förtrogen med lidandet', ty även jag har försökt att dela deras sorger och bära deras bördor!» Han berättade för mig, hur han använde timmar på sina knän under bön för var och en, namn efter namn, i det han framlade deras frestelser och prövningar inför Gud. Han sade, att från början hade de liknat en stor familj. Sedan överväldigades han, ty han var mycket svag vid det tillfället, då han berättade hur församlingen hade växt och blivit så stor att han inte längre kunde nämna var och en vid namn inför Gud och känna deras bördor, såsom han kunde göra, innan hans arbete hade vuxit till sådan omfattning. Detta hans tal gav mig tillfälle att se in i hjärtat hos en man som var det slags pastor som jag längtade efter att bli.» För dem som under senare tiden deltagit i studentmöten i Northfield har »Herb» Bates varit en ofta sedd gestalt, då han nästan vilken timme på dagen som helst upp till midnatt brukat sitta på någon lugn plats i allvarligt samtal med någon student rörande livets djupaste frågor.

Låt mig från Indien anföra ett enda exempel på samma tilldragande kraft hos en kärlek som icke sparar sig själv möda och besvär. Professor

J. B. Raju vid Madras kristna läroverk har berättat, att hans första verkliga intresse för kristendomen daterar sig från den morgon, då han fick veta att Sherwood Eddy hade setat uppe hela föregående natt för att utarbета en vägledning för dagligt bibelstudium för hans räkning.

Ofta kommer medvetandet att vi bedja för en vän över honom med fångslande kraft i rätta ögonblicket. Enbart det överraskande i att erfara, att någon bryr sig om honom så mycket, hejdar honom och kanske leder honom till att med verkligt allvar bedja för sig själv. Ofta kan ett okonventionellt sätt, som medför ett element av överraskning lika väl som det uppenbarar kärlek, oförmodat föranleda att den andre kommer att se på religiösa ting från en ny synpunkt.

Alla dessa drag ur livet ådagalägga, att de, som i sanning älska sina medmänniskor, hysa icke en abstrakt kärlek till mänskligheten, utan ett varmt, sympatiskt, uthålligt intresse för individerna som omgiva dem, vilket intresse söker sig uttryck på olika sätt. För sådana män och kvinnor hysa andra ett naturligt förtroende.

2. BEKÄNNELSE.

Detta är endast förtroendets sista ord, vilket ger vid handen att livsförvandleren vunnit inträde till sin väns innersta liv, fått förtroendet att se in i den dunkla kammare, vars dörr vanligen är stängd och reglad, så att han nu känner sin man — djupt in i den motivens och begärens värld, som är hans handlingars rot och upphov. Genom förtroende vinna vi en människas vänskap. Genom bekännelse kunna vi vinna hans själ — för Kristus. Även i fall, där ett naturligt förtroende härskar, kan vårt arbete bli jämförelsevis misslyckat, emedan vi icke nått fram till den slutliga bekännelse som behöves för att fullkomna ångern och segern. Om, såsom Drummond säger, möblemanget i en människas inre liv kan fullständigt förändras på en timme, så är det nödvändigt att ljuset släppes in i *alla* hans själs rum. Huset måste fullständigt ommöbleras. Här kan en jämförelse med en läkare för människors kroppar på nytt vara oss till hjälp, ehuru endast delvis, eftersom jämförelsen icke kan gälla den moraliska sidan av saken. Läkarens diagnos kan icke vara fullständig, förr än patienten givit

honom *hela* sitt förtroende, vilket kan innebära vissa avslöjanden av hans förflutna eller vissa vanor i det närvarande, vilka han har en naturlig obenägenhet att uppenbara. Hur tveksam en människa än kan vara med avseende på denna sak, vägrar hon sällan, emedan hon inser hur mycket som står på spel. En läkare i Kina berättade för oss, att han ofta, då han varit praktiskt taget viss om att patienten hängivit sig åt någon hemlig synd, funnit det enklast och säkrast att snabbt och rättframt namngiva den misstänkta handlingen och fråga: »När gjorde ni det senast?» Den sjuke mannen, som sålunda överraskas, säger ögonblickligen sanningen.

Varje läkare känner vikten av att tränga till roten av sjukdomen, att undvika faran att ställa felaktig diagnos och ett ytligt eller skadligt behandlingssätt, som till och med kan komma att få ödesdigra följder. Är det mindre betydelsefullt för själsläkaren, som har ett livsöde framför sig som står på spel, att förvissa sig om att han trängt in till sjukdomens innersta orsak, innan han försöker att bota? Det är behövt att han kommer ihåg att människorna framleva sitt liv på fyra plan — ett andligt, ett intellektuellt, ett socialt och ett fysiskt — och att den sjuka punkten, det centrum från vilket infektionen kan sprida sig i alla riktningar, kan förefinnas på vilket som helst av dessa fyra områden. Det kan vara antingen stolthet, oärlighet, själviskhet eller orenhet, synder som i all-

mänhet taget motsvara dessa fyra, här nämnda plan, vilka hålla på att långsamt förgifta hela personligheten. Svårigheten med så mycket av vår evangelisation, både den offentliga och den personliga, är att vi inte nå till den punkt i människorna, där deras nöd och frestelse har sitt egentliga säte. John Krishnaswamy använder i sin lilla skrift om personligt arbete en belysande bild från den indiska mytologien: »I *Ramayana* läsa vi, huru Ravana's huvuden, som gång på gång höggos av med Ramas pilar, började växa på nytt, det ena efter det andra på sin rätta plats. Man sade Rama, att Ravana kunde dödas endast om pilen träffade honom i hans livscentrum. Och jätten blev verkligt dödad, så snart han blev träffad i sitt livs medelpunkt. På alldeles samma sätt komma felrikta andliga ansträngningar att bli fruktlösa eller skadliga, ty genom att inrikta oss på periferien icke endast misslyckas vi i att vinna den enskilde, utan vi fördärva också möjligheterna för att vinna honom senare.» Det är med syfte att finna livscentrum som Frank Buchman uppmanar oss att »ställa det moraliska provet» såsom ett tredje steg i livsförvandlingen. Frank Buchmans och Sherwood Eddys vägledande »Tio råd för personliga arbetare», givna från läkaresynpunkt, äro följande: »1) Sök att få en beröringspunkt! 2) Ställ diagnos på personens verkliga problem! 3) Anställ det moraliska provet! 4) Undvik argumentering! 5) Sök att själv leda samtalet! 6) Anpassa sanningen efter

åhörarens behov! 7) För personen ansikte mot ansikte med Kristus! 8) Visa vägen ut ur hans särskilda svårighet! 9) För honom slutligen till avgörelse och handling! 10) Hjälp honom börja den nya livsföringen genom att giva enkla, påtagliga och bestämda råd med avseende på dagligt bibelstudium, bön, seger över frestelse och tjänst mot andra!» De som bäst känna till saken förklara, att nittio procent av synden omkring oss visar sig bottna i något som rör sig på det lägsta fysiska planet, vilket vi så sällan tränga ned till och så ofta försumma att anpassa oss efter i vårt personliga arbete.

Här i Indien frestas vi ständigt att försöka argumentera en människa in i Guds rike genom att skingra hans intellektuella tvivel, verkliga eller inbillade, under det att svårigheten har sin grund i orenhet, vilken så smutsat hennes andliga förmågas fönster, att det blivit fullständigt omöjligt för henne att se Gud. Medan jag höll på med att skriva denna sida, berättade en vän, som haft en ovanlig framgång i sitt kristna arbete bland indiska, muhammedanska pojkar, huru han från den ene efter den andre av dessa fått mottaga bekännelser om nästan otroliga, moraliska skeppsbrott i tidiga år. Detta övertygade honom om behovet av att i sitt arbete alltid anställa det moraliska provet. Olyckligtvis är det ofta sant om kristna studenter också, att det förekommer omoraliska handlingar i deras liv, om vilka deras lärare äro fullständigt okun-

niga. Otvivelaktigt förhåller det sig så, att en orsak till att så många omvända icke visa sig motsvara de första förväntningarna, och ett av skälen varför så många återfall förekomma, ligger i att en operation aldrig företagits, varigenom Kristi helbräddagörande kraft tillämpas på inflammationens själva centrum. En människa kan icke ha någon frälsande erfarenhet av kraften av den levande Kristus, om denna kraft icke fått frälsa honom från den synd, som han vet lever kvar i hans hjärtas innersta och tär på och förgiftar hans andliga liv. Det är ganska lätt att resonera med en man om de tvivel, som han nästan är stolt över; det är mycket svårt att framlocka en bekännelse om den synd, som han allt igenom blyges för. Sherwood Eddy berättade för några av oss i Lahore 1915 om en man, som kom till honom under en serie särskilda möten i Yale-universitetet och bad om hjälp med sina tvivel på Guds existens. Eddy gav honom alla bevis han kunde tänka sig, och mannen gick sin väg utan att ha blivit övertygad. Senare, berättade Eddy, kom Frank Buchman, som hade ledning av samtalsmötena vid slutet av föredragen, i beröring med samme man, fann att han levde i grov synd och blev i tillfälle att leda honom till verklig omvändelse. Jag mötte nyligen i en indisk stad en ung man, om vilken man berättade, att han sex gånger blivit kristen och lika många gånger övergått till Arya Samaj, som han tidigare tillhört. Han var full av tvivel, vilka var-

ken Samaj eller missionärerna kunde skingra. En kristen läkare, till vilken han sändes för att få behandling, upptäckte mycket snart att hans svårighet djupast sett icke var av intellektuell utan av moralisk art. Dåliga vanor hade underminerat hans viljekraft, så att han var fullständigt oförmögen att veta vad han ville. Han hade aldrig funnit Kristus med denna utgångspunkt och skulle sannolikt inte någonsin ha funnit honom, om icke den kristne läkaren hade ställt hans diagnos rätt och föreskrivit rätt behandling.

Men detta ämne har en annan sida. Denna fullständiga öppenhjärtighet behöves icke endast för att den andlige läkaren skall komma i besittning av alla uppgifter för att kunna ställa en noggrann diagnos. Den kräves också av en omutlig, inre lag, som icke ville låta syndaren ha kvar en enda flik av den gamla stolthetens mantel, bakom vilken han skylt sin orättfärdighet. Den hemliga synden måste blottställas, innan den kan effektivt behandlas och därmed giva möjlighet åt den ångrande syndaren att gå fram på en ny grundval av absolut ärlighet och se hela världen rätt i ansiktet. Sjäsläkarens klinik är därför något helt annat än den romerskt katolska prästens biktstol. Missuppfattning rörande denna grundväsentliga olikhet samlade mycken kritik över den amerikanske prästmännens, doktor Charles M. Sheldon, huvud (författaren till boken: *Vad skulle Jesus göra?*) Han hade nämligen sagt, att varje kristen församling borde ha en bikt-

stol och varje pastor borde vara förtrogen med uppgiften att tjäna såsom biktfader för syndare. Om han i stället för biktstol använt ordet »klinik», vilket är läkarens mottagning för de som vilja bekänna, skulle han sannolikt undkommit kritiken. Den romerskt katolska biktstolen kan bli en mekanisk uppfinning, vilken tjänar som ett medel, varigenom prästen kan bli bekant med bekännande kristnas synder och föreskriva lämplig botgöring, utan att han därför behöver personligen lära känna den som biktar sig. Den protestantiska »biktstolen» är den kristna vänskapens innersta helgedom, vilkens väsen och härlighet består i att den för själen i levande beröring med Gud. Trots detta måste det sägas att den romerskt katolske prästen förstår värdet och behovet av syndabekännelse och ofta äger en på erfarenhet grundad människokänedom, som kommer den protestantiske prästmannen på skam.

Ett av de vackraste styckena i George Adam Smiths biografi över Drummond är följande, hämtat ur inledningskapitlet med titeln: Sådan vi kände honom. »Strax efter sedan han för sina medstuderingar läst sin avhandling över ämnet: 'Andlig diagnos', i vilken han angav försummelsen att taga upp de personliga problemen såsom den organiserade religionens stora fel på hans tid, fördes han in i frågorummets arbetsuppgifter under väckelsen 1873—75. Under denna väckelse hade han med hundratals män och kvinnor att göra,

ansikte mot ansikte, i deras livs kriser. När detta arbete var slutfört, förblev hans erfarenhet, hans trohet och hans sympati som en atmosfär omkring honom, som verkade som väggarna till en stilla och läkedombringande biktstol, i vilken sårade män och kvinnor sökte sig in från världen och vågade 'upplåta sitt hjärta och låta det tala' — vågade säga det värsta om sig själva. Man kan med trygghet säga, att ingen man i vår generation kan ha fått höra bekännelser oftare än Drummond. Och detta ansvar, rörande vilket han var lika förtegen som om sina egna inre strider, var en tung börda och sorg för honom. Om vissa av de brev han fick mottaga äro exempel på det förtroende som fick röst i hans närhet, så kunna vi förstå honom, då han sade till en vän: 'Jag har hört sådana fruktansvärda berättelser i Moodys frågor, att jag kände, att jag måste gå och byta kläder efter mötet med en del av dessa människor'. Eller då han säger till en annan vän, efter ett enskilt samtal med några studenter: 'Åh, jag är sjuk, när jag hör om dessa människors synder! Huru kan Gud uthärda det!' Och dock är det förvisso ett bevis på renheten hos denne man och kraften i det evangelium han trodde på, att han som så väl kände människohjärtat och så bar syndens bördor, trots allt trodde, såsom han själv säger, att 'den värsta människan kunde upprättas', och överallt förde med sig denna hälsans och segerns atmosfär.»

Det är uppmuntrande att iakttaga, hur behovet

av sådana biktkliniker, som vi här förordat, i ökad grad inses av kyrkan i Västerlandet. En samfundstidning berättade nyligen om en ledande kanadensisk pastors nyss avslutade tjänstgöringsperiod. Denne pastor hade anordnat regelbundna mottagningar för varje dag från nio till fyra i sin kyrkas lokaler i Toronto. Han mottog en oavbruten ström av besökare, därav många unga män och kvinnor från de brittiska öarna, som han bistod med råd och dåd. Han kallade denna mottagning för sin »moral-klinik». Utan tvivel fanns det en mera intim förbindelse än många insågo mellan kliniken och det som omnämndes i en annan notis, nämligen att denne pastor hade en åhörarskara på femtonhundra vid kvällsgudstjänsten. Han talade på söndagen för sitt folk om hjälpen mot de frestelser, den synd och de sorger som betryckta, längtande hjärtan hade talat med honom om under hela veckan.

Hittills ha vi tänkt på den bekännelse som sker inför en enskild vän. Vi måste nu ägna uppmärksamhet åt den offentliga bekännelse som stundom är lika nödvändig som den förstnämnda. Varje äkta väckelse ger nya belägg för värdet av denna faktor i den religiösa erfarenheten. Värdet av den offentliga bekännelsen, vederbörligen omgärdad och skyddad från missbruk, bekräftades upprepade gånger i den vittgående rörelsen av personlig evangelisering i Kina. Jag bevittnade själv de flesta av följande bekännelser, vilka anföras efter en arti-

kel av pastor Chang Cheng Yi, sekreterare i den kinesiska fortsättningskommittén, en av de mest tilldragande och andekraftiga kristna ledare som jag någonsin gjort bekantskap med. Vid ett av dr Buchmans möten blev en pastor av Guds Ande ledd att avlägga en offentlig bekännelse om att han misslyckats som evangelii förkunnare. Så gick han omedelbart tvärs över möteslokalen till en av de äldste i sin församling, som han icke stått på god fot med under en period av sju år, och bad honom om förlåtelse. Han förklarade, att fastän det var fel på båda sidor, var hans eget fel störst. En ung missionär, ledd av Guds Ande, bekände att han svikit sin uppgift i arbetet för Kristus. Han sade att det inte fanns någon kraft i hans arbete, och, för att tala med Buchman, det inträffade inga underverk. Varför? Emedan egoism, kärlekslöshet och annat trängt sig in mellan honom och Gud. Nu är han en verklig livsförvandlare och känner sig aldrig så lycklig som då han får tala till någon om hans behov av Kristus. Han är gripen av allvar och han är målmedveten. Guds Ande verkade för visso i de teologie studerandes hjärtan, som stodo upp och bekände sina synder inför hela kamratkretsen. En av studenterna hade varit predikant i en stor församling i södra Kina under åtta år, innan han inskrevs i predikantskolan. Han utarbetade omsorgsfullt ett långt brev, som han sände till sin förra församling, vari han bekände att han svikit sin uppgift som predikant. Bland annat nämnde han i

brevet, att han icke kunde namngiva en enda person som under dessa åtta år vunnits för Kristus genom honom, och han förklarade att han varit så djupt intresserad för socialt och annat arbete, att hans församlings andliga välfärd blivit försummad. För detta bad han om förlåtelse. Det krävde förvisso ett ovanligt mått av mod för en ung man att säga detta inför sina kamrater och sin förra församling.

Ovannämnda tilldragelser ägde rum i vitt skilda städer i Kina, under små, stillsamma sammankomster, där ingen onaturlig känslsamhet förnams — endast Guds Andes påtagliga verkan. Jag skulle vilja anföra ännu ett exempel på den offentliga beaktelsens kraftiga inflytande, ett exempel som gjort livsvaraktigt intryck på mig. Vid ett av de stora universiteten i östra delen av Förenade staterna fanns en student, som var aktiv i den kristna verksamheten, lärare i en bibelklass och kandidat för missionärsuppgiften, men vilken förgäves kämpat i tre års tid för att övervinna frestelsen till en hemlig synd, som höll honom i ett järngrepp. Åtskilliga vänner, för vilka han till sist bekände sin nöd, förenade sig dagligen under en lång period med honom i bön, och dock kunde han icke vinna seger. Den långa tiden med ständiga nederlag begynte få ett ödeläggande inflytande på hans liv. Vid den sista sommarkurs som han såsom student besökte, omedelbart efter sin slutexamen, beslöt denne man och med honom många andra efter ett

angripande föredrag av doktor John R. Mott, att han skulle en gång för alla göra anspråk på Kristi frälsande kraft, om vilken Charles Wesley sjöng: »All syndens makt besegrar han, den fångne gör han fri». Då visade Guds Ande vad han hade att göra. Vid det sista representationsmötet för universitetet, då var och en av deltagarna reste sig en efter en och omtalade vad konferensen hade betytt för dem, stod också denne man upp, då hans tur kom, bekände sin synd och bad om sina studentkamraters förbön, så att han skulle bli frälst och bevarad från att någonsin mer giva efter för dess makt. Det var en av de moraliskt modigaste handlingar jag någonsin bevittnat och ingen av de närvarande torde ha glömt den. Det visade sig också vara början till ett liv av verklig kraft och seger för denne man, som nu är en mycket framgångsfull missionär i ett främmande land.

Endast Gud kan visa en människa när och var hon måste bekänna. Och endast Gud kan visa en personlig arbetare, när han bör påyrka en bekännelse. När sjösläkaren är viss om att bekännelse är behövlig måste han med kärlekens hänsynslöshet påyrka att bekännelsen avgives, när och var så behöves. Det är ofta ett slags drastisk, andlig operation som är enda räddningen mot en ytlig ånger och en överklig omvändelse. Förra vintern kom en student i New York för att samtala med dr Buchman om inträde i prästämbetet. Han hade just deltagit i en konferens, vid vilken de utomordentliga

föreläsningarna hade intresserat, men icke övertygat honom. Han var full av frågor och längtade efter ett personligt samtal, för vilket konferenskommittén, såsom ofta sker, försummat att göra anordningar. Dr Buchman besvarade hans frågor rörande predikokallet efter bästa förmåga, men mannen tycktes alltjämt var otillfredsställd. De åto middag tillsammans med föga andligt resultat, varpå dr Buchman inbjöd honom till sitt rum för fortsatt samtal. Under tiden öppnade studenten sitt hjärta en smula mera och sade: »Jag skall säga er, varför jag inte kan bli präst. Jag vill gå mina egna vägar allt för mycket.» — »Finns det intet annat skäl?» frågade Buchman, och studenten svarade: »Nej». Då kände Buchman, att han borde tala. Hans misstanke blev till övertygelse. Han lutade sig fram och sade naturligt och rättframt: »Är det inte — — som är er svårighet?» Stolthetens murar ramlade, mannen brast i gråt och en ny begynnelse blev gjord på säker grundval. Den unge mannen förvandlades till en ärlig, personlig arbetare, och hans problem med avseende på predikokallet löstes. Då de tillsammans gingo till den underjordiska järnvägen, sedan deras samtal avslutats, sade studenten ett ord som är värt att lägga på minnet: *»Buchman, jag hade förbannat er i kväll, om ni inte trängt in till min verkliga nöd.»*

Till avslutning på denna avdelning torde det vara lämpligt att säga några förmaningens ord, som vi böra ha i minnet.

(1). *Tag ingenting för givet!*

En man må vara ordförande för en kristen ungdomsförening, föreståndare för en söndagsskola, äldste eller kyrkorådsledamot i en församling, ja, sekreterare i K. F. U. M., präst eller missionär — och dock vara i behov av en moralisk operation. En stor brist i vad jag tidigare menade med uttrycket »personligt arbete» var, att det uteslutande eller förnämligast inriktade sig på den klass som med ett teologiskt uttryck är känd såsom »de förlorade» såsom de som behövde frälsas. Man tänkte sig världen delad i två klasser — de frälsta och de ofrälsta — med gränserna för den förstnämnda klassen väsentligen sammanfallande med den synliga kyrkans gränser. Det förväntades att man skulle »utföra personligt arbete» av ett slags obestämt, allvarligt slag bland »de ofrälsta», vilka dock föreföllo hopplöst otillgängliga. Detta var väsentligen den godtagna uppdelning på Jesu tid — det officiellt religiösa folket, de skriftlärde och fariséerna i en klass eller kast, och »publikaner och syndare» i en annan. Fariséen tackade Gud att han icke var »såsom denne publikan», vilkens bön var: »Gud misskunda dig över mig, syndare!» Jesus hade denna klassindelning i tankarna, då han med bitande ironi sade till fariséerna: »Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare, till bättring.» Därefter visade han tydligt, vilken av dessa två klasser, han betraktade såsom i behov av

andligt ingripande, när han så bestraffade fariséernas egenrättfärdighet att namnet farisé i vårt språk kommit att betyda detsamma som hycklare och skrymtare. Säkerligen är liknelsen om fariséen och publikanen full av fängslande innebörd för dem av oss i denna tid, som tillhöra den bekännande religiösa klassen av människor, medlemmar av Kristi kyrka på jorden.

Det gives ett osvikligt prov, enligt vilket vi måste dömas, och detta antydes genom två skriftställen: »Den som icke har Kristi Ande, han hör icke honom till», och: »Av deras frukt skolen I känna dem». I Gal. 5: 22, 23 säges det att »Andens frukt är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är icke lagen». Jesu Kristi Ande var en Ande av återlösande, helig kärlek, som uppenbarades i ständigt outtröttlig strävan att föra människor, en efter en, in i livsgemenskap med levande Gud. Om vi icke i sanning äro med i hans vilja och program i denna tid, kunna vi då göra anspråk att äga hans Ande och anses värdiga att bära hans namn? Är det inte då en logisk följd av det ovan sagda, att om en människas liv icke är fruktbarande enligt de möjligheter hon har, om hon icke intensivt verkar för att vinna själar, så är det något fel med hennes andliga liv, bedömt i ljuset av Jesu upphöjda grundsatser. Vore det då inte vist, om vi av praktiska skäl avstode från att uppdelat människor enligt

den gamla grupperingen »frälsta» och »ofrälsta», och i stället uppdelade dem i två klasser som Mästaren talar om — moraliskt friska och moraliskt sjuka — å ena sidan de som leva ett normalt, glödande, smittosamt friskt religiöst liv, behärskade och inspirerade av Kristi Ande och sinnelag, och å andra sidan de som icke äga ett sådant liv? Fastän ingen av oss vågar försöka att döma sin broder, skall ensamt betoningen av denna sanning framkalla syndakännedom hos själar, som icke äga strålande andlig hälsa. Detta är säkerligen en av lärdomarna från liknelsen om den yttersta domen. Fåren och getterna skiljas åt enligt en grundsats som icke tar hänsyn till bekännelsen, utan till förverkligandet i livet av Jesu religion genom kärleksfull, fruktbarande tjänst. Vår första uppgift med avseende på denna sak är att från patientens läppar få bekräftelse på om han bär på en hittills obekänd och oförlåten synd, genom vilken själen isolerats från beröringen med Kristi levandegörande kraft. Vår nästa uppgift kan bliva att bistå med bortröjandet av ett sådant hinder, hur påkostande och svårt ett sådant ingripande än kan komma att bliva.

(2). *Bliv aldrig chockerad!*

En sådan hållning förtorkar säkerligen förtroendet rötter och omöjliggör fortsatt vänskapligt tjänande från vår sida. Det orsakas vanligen av bristande erfarenhet hos den personlige arbetaren ty ju

djupare hans kännedom är om människornas och händelsernas verkliga värld, desto mindre kommer han att häpna över de avslöjanden ur patientens inre som det kan bli nödvändigt för honom att blicka in i, hur bedrövad han än må känna sig i sin ande däröver. Av alla människor som lärt känna synden på ett ställföreträdande och hjälpande sätt, torde den romerskt katolska prästen känna den bäst, emedan biktstolen har blottat den för honom i all dess omfattning och avskräckande verklighet. I Chestertons detektivhistoria, *Det blå korset*, förundrar sig den förtvivalade brottslingen, Flambeau, över den förtroendet med brottets värld som fader Brown äger. Prästen frågar honom: »Har det aldrig fallit er in, att en man, som knappast gör något annat än lyssnar till bekännelser om människors synder, inte gärna kan bli helt och hållet omedveten om mänsklig ondska?» Vad kan då sägas om vår protestantiska biktstol, som består i återlösningsförmedlande vänskap? Ha vi för egen del erfarit vad Drummond berättat enligt ovan anförda ord, nämligen att vi understundom önskat vi kunnat två våra händer och byta kläder, om det kunde befria oss från det nedsmutsande inflytandet av de sjukliga bekännelser som tömts i våra öron?

Vår uppgift är att vara »i världen men icke av världen». Svårigheten med allt för många av oss kristna är, att vi varken äro i världen eller av världen, utan leva ett inkrökt religiöst liv i ett andligt drivhus, som vi själva byggt åt oss, skilda från

och i mångt och mycket okunniga om den syndiga värld som Jesus kom för att frälsa och som han sände sina lärjungar att vara salt uti. Vi likna allt för mycket den person, som professor George Hare Leonard nämnde om i sina föreläsningar i Indien 1915—16. Denne individ, som hörde ett barns ömkansvärda gråt från den kalla, stormiga gatan utanför, reste sig och stängde fönstret — *för att stänga ute ljudet av gråt*. Eftersom andras lidanden irriterar oss och deras synder äro frånstötande, så vill den egna bekvämligheten utesluta dem från sin närhet och kännedom så mycket som ske kan. Huru olika är icke detta Jesu exempel! Han förverkligade fullkomligt Jehovas lidande tjänare, som profetiskt skådades av Jesaja — det ideal som varje kristen måste söka göra till sitt eget: »Det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktrad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade.» (Jes. 53: 4, 5.) Det enda sätt, på vilket vi med säkerhet kunna lära känna människolivet, som brusar omkring oss, i alla dess skiftningar av ljus och skugga, så att vi kunna höjas över möjligheten att förbluffas av något vi möta, är att ägna oss åt intensivt personligt arbete. De bekännelser vi då få lyssna till skänka oss liksom tvärsnitt genom typer av människoliv, som innesluta och belysa hela livsområden runt

omkring oss, inom vilka synd och lidande och sorg härska.

(3). *Var redo att ärligt och ödmjukt bekänna dina egna tillkortakommanden!*

Ingenting kan så säkert undanrödja även skenet av egenrättfärdighet hos den andliga läkaren som hans egen bekännelse om, var han själv kom på fall under frestelsernas anstormning, och hur han själv fann frälsning och trygghet i Kristi kraft och närvaro. Och ofta gives det intet annat som kan genombryta den stolthetens mur, bakom vilken patienten döljer sin synd. Vid en konferens i Kina sommaren 1917 deltog bl. a. en student från en missionskola. Några av oss bådo särskilt för honom emedan vi hade skäl att tro, att han gjort sig skyldig till oärlighet i sitt studiearbete och behövde bekänna för att kunna göra en ny begynnelse. Likväl ville bekännelsen inte komma. Slutligen bröt den dock fram och därmed ånger och längtan efter ett nytt hjärta. Vad som hjälpte studenten var att en av hans professorer berättade för honom, huru han själv givit vika för frestelsen att fuska i en examen, och huru han blivit ledd att förstå att denna oärlighet undergrävt hans moraliska motståndskraft. Det var nödvändigt att professorns stolthet lika väl som studentens skulle fullständigt smälta ned. På detta sätt använder Gud ofta våra frestelser och kanske våra nederlag och slutliga segrar till att göra och bevara oss äkta mänskliga i dessa öm-

tåliga andliga operationer som behöva utföras. Människor, som försummat att bekänna sina synder, inbilla sig, att de äro egendomliga och olika alla andra. Vi behöva inte behandla synden lätt för att visa patienten att hans fall inte är enastående och därför hopplöst. New York-studenten, vilkens samtal med dr Buchman omnämmts här ovan, snyftade efter sin bekännelse fram orden: »Ni kan aldrig tycka om mig hädanefter», och han blev omedelbart uppmuntrad genom att dr Buchman berättade om huru många andra fall av hemlig synd han hade haft att göra med enbart under samma vecka. För egen del erinrar jag mig den känsla av upphöjdhed, som fyllde min själ efter djup förkrosselse, då jag under min studenttid sökte hjälp hos en kristen arbetare som jag mycket beundrade, och fick veta av honom, att han hade genomkämpat precis samma kamp som jag.

Huru Gud kan bruka vårt medvetande om och bekännelse av vår egen synd se vi omvittnat i pastor Howard A. Johnsons »Studies for Personal Workers», vilket arbete har varit tusentals människor i många länder till hjälp: »För en kristen kommer medvetandet om egen begränsning alltid att medverka till att hindra självberömmelse. Det som medverkar starkast därtill är medvetandet om att Gud väntar att varje människa skall uppenbara Kristus. I samma mån som jag ställer den frågan till mig själv, i vilken grad jag uppenbarar Kristus, berövas mig all självberömmelse, genom att jag

blir medveten om beklagansvärda brister. Varje antydning om överlägsenhet från den kristnes sida är ödesdigert för hans inflytande över den som icke är kristen, särskilt med hänsyn till att ett sådant sinnelag alltid är omotiverat. Att bekänna sin egen ovärdighet är icke endast sanningsenligt utan avväpnar också kritiken. Det är sålunda alltid säkrast och vanligen till största hjälp att nalkas en människa genom att börja bekänna sin egen ovärdighet och därtill foga en bekännelse om sin tro på och sitt hopp till Kristus, som hjälper envar som vill taga emot honom.»

Vi behöva även komma ihåg, att värdet av den offentliga liksom av den enskilda bekännelsen, som avlägges under Guds Andes ledning, icke endast består i det inflytande bekännelsen har på den som avlägger den. Man måste också betänka vilken verkan den har på åhörarna. Många människoliv i Kina ha under sistförflutna år förvandlats genom inflytandet av den bekännelse som dr Buchman avlagt inför små grupper om huru han under ett helt år icke kunde vinna en enda själ för Kristus, emedan han gick och bar på en känsla av bitterhet mot en grupp av män, som enligt hans mening, hade gjort honom orätt. Slutligen förmådde en predikan han hörde nära Keswick i England honom att skriva brev till de sex män som gjort honom orätt och bedja om förlåtelse för sin kärlekslösa inställning till dem. Överst på varje brev skrev han psalmversen:

»När jag i tron med undran ser
 det kors, där Årans Konung dog,
 all vinning som förlust sig ter,
 all världens pris är mig ej nog.»

Vi kunna alltså vara förvissade om, att om vi äro uppriktiga, ödmjuka och sanna, så kommer Gud att bevara oss mänskliga och sympatiska och kan till och med använda våra svagheter och frestelser, som kommit under hans nåds herravälde, till att främja sin eviga ära och härlighet!

(4). *Slutligen; håll varje förtroende absolut heligt!*

Detta råd kan förefalla överflödigt, eftersom det borde vara självklart, att ett givet förtroende skall så behandlas; och dock inse vi ofta inte, hur lätt en anmärkning om någon människa, som vi fått motaga förtroende från, kan undslippa oss och röja mer än vi tänkt. Läkarens tystnadsplikt är här av största betydelse och detsamma gäller också själsörjaren. Om människor inte känna att de kunna fullkomligt lita på vår hänsynsfulla tystlåtenhet, så kunna de för visso icke anförtro sig åt oss. Mången livsförvandlerare har allvarligt hindrats av att han (eller hon) icke förvärvat sig den oskattbara förmågan att kunna tiga. Vi behöva kanske inte bedja om ett nytt hjärta, utan i stället om en ny tunga? Den moraliske kirurgen måste fullkomligt behärska sin tunga. Han måste ha förvärvat sig konsten att tiga och hålla inne med vad han vet. Sanna per-

sonliga arbetare måste ha övervunnit den smygande frestelsen att kritisera. Genom att ge vika för denna frestelse utestänga de sig nämligen från dem som de skulle vara till hjälp. Vår uppgift är icke att sprida skvaller, som vi råkat få höra, utan att utrota det genom att spåra det till dess källa och uttorka denna. Vår uppgift är icke att bryta ned och ödelägga genom att för all världen utpeka våra medmänniskors svagheter, utan att stärka, visa tillrätta och därmed bevara. Om människor finna att vi ha för vana att tala tanklöst och ovänligt om andra, så komma de inte att söka upp oss, när de stå i behov av förstående hjälp. Sant skriver Jakob: »Tungan kan ingen människa tämja; ett oroligt och ont ting är den och full av dödande gift.» (Jak. 3: 8.) Ännu mera eftertryckligt talar Ordspråksboken 16: 27, 28: »Fördärvlig är den människa som gräver gropar för att skada; det är såsom brunne en eld på hennes läppar. En vrång människa kommer träta åstad, och örontisslare gör vänner oense.» »Örontisslaren» får inte mottaga människornas förtroende, emedan de veta, att han icke kan behålla det. Man kan bliva viss på att bevara ett förtroende och alltså visa sig värdig att få mottaga det genom att mottaga Kristi kraft att behärska och styra den pliktförgätta tungan, som ingen i egen kraft förmår att tämja.

När de ogenomträngliga förhängena framför en människosjäl dragas åt sidan av en hand inifrån, och vi få tillåtelse att träda in i ett annat människo-

livs innersta, kunna vi vara vissa om att möta många överraskningar och bliva bestraffade för vår tidigare ytlighet och för våra fördomsfulla domar. Från den stunden måste våra läppar vara förseglade med kärlek och våra hjärtan överflöda av bön och tro och förlåtande vänskap. Jag slutar denna avdelning med ett citat, vars källa jag icke känner. Det talar om den säkraste ställning vi kunna intaga gent emot dem som vi ännu icke fått blicka in bakom förlåten hos: »Ingen har rätt att se bort mot den väg, där en annan själ färdas, och säga att vägen är lättare för honom, även om han tyckes röra sig hastigt och obesvärat framåt. Ingen kan se, om klippan sönderriver hans fötter. Ingen kan veta vilka brännande öknar han fått genomvandra, för att komma så nära sin ängel, sin budbärare. Tänk alltid att andras liv blivit frestade och prövade mer än ditt eget! Tro att de som leva sitt liv mera upphöjt och rent än ditt eget, nått upp till denna höjd, icke genom maklighet, utan genom större ansträngningar. Tänk dig, att deras liv, som stå lägre än ditt, blivit sådana genom större frestelser och svårare prövningar. Tro att din vän, som har frid i sitt hjärta, vunnit denna, icke genom en tillfällighet, utan emedan han kämpat samma kamp som du!»

3. SYNDAKÄNNEDOM.

Detta stadium är lika innerligt förbundet med bekännelsen som bekännelsen är förbunden med förtroende. Den kan komma samtidigt med eller föregå bekännelsen, men att bekännelsen inte är detsamma som syndakännedom, det kan envar som arbetat bland Indiens studenter bära vittnesbörd om. En viss grad av syndakänsla är nästan allmän. K. J. Saunders säger: »Vi kunna icke betrakta livet ingående, utan att tryckas av syndens börda — vår egen och världens. Vi kunna icke tänka på den mänskliga naturen, utan att skakas i vår själ av de fruktansvärda motsägelser den innesluter. Människan kan ju lyftas upp till gudomliga handlingar och känslor, men hon kan också sjunka ned till djävulsk lust och grymhet. Ingen, som känner sig själv, vågar säga allt vad han vet.» För den kristne innebär syndakännedom något mer än detta: den innebär att han fått syn på sin egen skulds vederstygglighet i ljuset av Guds heliga kärleks uppenbarelse i Kristus. Det är på detta stadium som en människa ropar med psalmisten: »Mot dig allena

har jag syndat och gjort vad ont är i dina ögon». Hon talar med den förlorade sonens ångerfulla röst: »Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son.» Den är ett erkännande av att synden är att *slå Gud i ansiktet* — för att använda dr Joseph Parkers starka uttryck. Dr Glover utvecklar detta i sin bok *Jesus of History*: »Johannes döparen tänkte på synden i förhållande till Guds lag. Jesus tänkte på den i förhållande till Guds kärlek.» Detta innebär en väsentlig skillnad. Ingen människa kan skapa syndakännedom i ett människohjärta. Den måste verkas av Guds Ande, om vilken Jesus profeterade: »När han kommer, skall han låta världen veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet och dom.» (Joh. 16: 8.) Blir det alltså vår lott att endast passivt vänta, då vi komma till den kritiska punkt, där syndabekännelse förekommer utan den djupa syndakännedom som leder till ny födelse? På intet sätt; det finns mycket för oss att göra.

För det första kunna vi hjälpa en människa att se sig själv sådan som Gud ser henne, hjälpa henne att se sitt eget liv såsom vi skulle vilja att hon betraktade synden: *sub specie aeternitatis*, från evighetens synpunkt, såsom de gamla teologerna brukade uttrycka det. Här kan Drummonds mästerliga förklaring hjälpa oss på nytt: »En välkänd amerikansk författare har berättat oss, att svårigheten att analysera vår nästas karaktär kommer av att varje människa i själva verket är en *trefaldig*

människa. När två personer samtala, deltar i själva verket sex personer i samtalet. För att giva paradoxen formen av ett exempel, så låt oss antaga att Johannes och Tomas samtala med varandra. Då samtala i själva verket tre Johannesar och tre Tomasar. De kunna beskrivas på följande sätt:

Tre Johannesar:

1. Den verkliga Johannes, som endast hans Skapare känner.
2. Johannes' ideelle Johannes; det vill säga: Johannes sådan han tänker sig själv, aldrig den verkliga Johannes och ofta mycket olik honom.
3. Tomas, ideelle Johannes; det vill säga: Johannes sådan Tomas tänker sig honom; aldrig den verkliga Johannes, inte heller Johannes' egen Johannes, utan ofta mycket olik bådadera.

Tre Tomasar:

1. Den verkliga Tomas.
2. Tomas' ideelle Tomas.
3. Johannes' ideelle Tomas.

När jag sålunda talar till en annan, är det inte mig han hör tala, utan den han föreställer sig att jag är. Inte heller talar jag till honom såsom den han anser sig vara, utan till den jag föreställer mig att han är. Om icke en nästan ofattlig omsorg och förmåga förefinnes hos mig att genomtränga allt till tingens innersta väsen, så måste denna ideal-

bild av den jag talar med också vara något helt annat än hans verkliga jag, som endast Gud känner. I stället för att tala till hans verkliga jag, kommer jag kanske att tala till hans egen ideella själ eller, ännu sannolikare, till min föreställning om vad han innerst är.

Härav kan man strax se, att förmågan av själsanalys är svår att komma i besittning av. Den kräver intensiv urskilningsförmåga och kännedom om människonaturen — djupgående studium av människornas liv och karaktär. Eftersom människan som du talar med är sammansatt av två föreställningar — hennes egen och din — samt en verklighet: Guds, är det en av de svåraste uppgifter som finns att släppa sin egen föreställning om hurudan hon är och lära känna verkligheten: Guds tanke om henne. Men har man lärt känna denna verklighet, i den mån det är möjligt för en människa, så återstår dock den största svårigheten av alla — att göra henne bekant med sig själv. Du har framställt en ny människa för henne, och hon kommer först inte att känna igen henne. Hon kan inte se någon likhet mellan denna bild och hennes egen, sådan hon föreställt sig att hon är. Den nya är icke så vacker som hon skulle önska att den vore. Dragen äro grova, det är föga behag och ingen poesi över dem. Men hon måste få veta, att ingen av oss är vad vi tyckas vara; och om hon vill vara ärlig mot sig själv, så måste hon försöka att se sig själv annorlunda än hon tyckes vara. Sedan måste hon

med stor finkänslighet ledas till att se in i sitt eget innersta, och med spegeln framför hennes själ, kunna vi tillsammans påpeka några av de drag som svagt avteckna sig på dess yta. Även i umgänges- och familjekretsen är det så svårt att utföra denna operation på den mänskliga naturen att man knappast kan finna en enda vän med tillräckligt sann vänskap för att utföra den på en annan. Och när det gäller religiösa problem, måste man genast medgiva att svårigheterna ökas hundrafaldigt.»

En andra tjänst som vi kunna giva på detta stadium är att hjälpa en människa, icke endast att se sig själv sådan som Gud ser henne, utan också att förstå de fruktansvärda följderna av synden, om den icke kanske genom ett plågsamt kirurgiskt ingripande blir behandlad. Det var En, som kände synden i dess djupaste grund, som använde det stränga språk som möter oss i Matt. 5: 28: »Om nu ditt högra öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas till Gehenna.» Försök att få syndaren att inse:

(1). *Syndens förslavande makt.*

Den normala människan känner vid ett eller annat tillfälle, att hon måste ropa med aposteln Paulus: »Jag är av köttslig natur, såld till träl under synden», (Rom. 7: 14) eller med psalmisten: »Mina missgärningar voro mig övermäktiga». (Ps. 65: 3.)

Följande ord äro inte endast välkända och träffande psykologiskt sedda, de äro också skriftenliga: »Så en tanke, skörda en handling; så en handling, skörda en vana; så en vana, skörda en karaktär; så en karaktär, skörda ett livsöde.» Om en människa kan bliva ledd till att se den kedja hon håller på att smida åt sig, länk efter länk, genom de vanor hon grundlägger, kan hon ofta åtminstone för tillfället hejdas i sitt lopp och där-efter räddas. Fosdick skriver i *The Meaning of Faith*: »I början kommer synden alltid förklädd till frihet. Det tjusande i synden är den frihet den lovar från samvetets anklagelser och lagens myndighet. Men varenda människa, som mottager syndens erbjudande av ett fritt, obundet liv, upptäcker bedrägeriet. Fria att göra det onda, fria att överse med lustans lockelser — så börja mänskorna, men slutet blir att *de icke ha frihet att upphöra*. De äro bundna såsom slavar vid de ting som de från början hade frihet att göra. De hade frihet att leka med en bläckfisk, och när nu dess första sugarm gripit dem och nästa sugarm är hotande nära, ha de inte frihet att fly undan.»

(2). *Syndens förblindande makt.*

Den sista fasen av moralisk skändlighet, synden mot den Helige Ande, förekommer i viss mån hos dem som medvetet eller omedvetet säga: »Det onda är mitt goda», i det de följa satan, förklädd till en ljusets ängel, och låta hans oheliga ljus

återspeglas i deras liv. Varje synd är ett steg mot moralisk närsynthet. Det var denna förvirring i moralisk uppfattning som föranledde Jesus att rikta sina skarpa bestraffningar mot fariséerna. Dr Glover har beskrivit deras tillstånd på ett sätt som är värt att anföra i detta sammanhang, emedan det torde motsvara ett tillstånd som härskar hos många mitt ibland oss:

»Jesus sade, att fariséen aldrig var riktigt säker på om den varelse han betraktade var en mygga eller en kamel — han sammanblandade dem. (Matt. 23: 24.) När vi förstå vad denna våldsamma ironi innebär, fatta vi bättre hans tanke. Fariséen levde i en överklig värld, konstgjord, pittoresk och tilltalande utan tvivel, men farlig. Ty den värld vi måste leva i är mycket verklig; hur många världar vi än må uppfinna, så är det farligt att försöka leva i dem. Blindhet, vare sig fullständig eller partiell, utsätter en människa för fara, så snart hon går nedför trapporna eller över gatan — hon trampar på en tröskel som inte finns och snavar mot den som verkligen är där. Hon snärjer sig i falska föreställningars snaror för varje steg. På samma sätt är det på det moraliska området. Det finns en verklig moralisk värld, hur många överkliga det än må finnas, och att trygga sig till den överkliga innebär, att man blir olycklig i den verkliga. Carlyle skrev: 'En människas undergång börjar med att hon förlorar sin synförmåga.' 'Du blinde farisé. (Matt. 23: 26.) Bäga-

ren är tämligen ren på yttersidan, men inuti är den förorenad och förgiftad. Från vilken sida kommer det man dricker — från den yttre eller från den inre? (Matt. 23: 25). Då vi studera Jesu undervisning på detta område, inse vi ånyo den djupa sanningen av de ord han yttrade enligt Joh. 8: 32. 'Sanningen skall göra eder fria.' En person som har brytningsfel i sina ögon eller är närsynt eller har annat synfel måste skaffa sig sådana glasögon som visar honom den verkliga världen. Då kan han känna sig trygg och kan gå och komma såsom han behagar. Få ditt öga öppet för verkligheten på det moraliska livets område, och den första stora faran är övervunnen.»

(3). *Syndens dödsbringande makt.*

Synden icke endast åstadkommer förvirring i en människas uppfattning om rätt och orätt, utan den förhärdar också hjärtat mot andras synd och lidande. En god provosten på en människas karaktär är hennes förmåga av sann moralisk indignation (vilket snarare är den lidande kärlekens protest än den sårade dygdens vrede) inför synd och orättfärdighet som hon möter i livet. Kan hon med Paulus säga: »Vem kommer på fall, utan att jag bliver upptänd?» (2 Kor. 11: 29.) Eller tolererar hon kanske nu med lätthet i sitt eget liv sådant som hon upprördes av i sin ande, när hon tidigare såg det hos andra? Om det senare är fallet, så måste hon ledas till insikt om, att hon själv behöver en allvarlig operation.

(4). *Syndens fortplantningsförmåga.*

Syndens kanske mest fruktansvärda följd är att den tränger in i och färgar andra människors liv, familjemedlemmarnas, samhällets, ja, till och med nästa generations. Andra få lida för min synd och andra ledas också till att synda genom min synd. Särskilt påtaglig äro följderna av osedligheten. Här är det alldeles tydligt, att icke endast vi få skörda vad vi så, utan också att andra få skörda frukten av att vi »sått vår vildhavre». Men detta är sant icke endast med avseende på de synder som vi kalla grövre, utan också när det gäller sådana förödande och dödsbringande umgängeslivets synder som ovänlig kritik, obehärskat humör och osannfärdigt tal.

Dessutom kan det mycket väl vara så, att den synd för vilken andra måste lida, varken är från rännstenen eller från sällskapsrummet, utan från affärskontoret, banken och fabriken. Det förefaller som om en bok liknande professor E. A. Ross' *Sins of Society* måste framkalla syndakännedom hos mången välbärgad kyrkorådsledamot som skapat sig en förmögenhet på bekostnad av andras lidande och umbäranden. Professor Walter Rauschenbusch betraktar detta slag av samhällssynder såsom »syndens klimax», människohjärtats uppror mot Gud. Han skriver: »Synden är till sitt väsen själviskhet. Denna definition står i innerligare harmoni med det sociala evangeliet än med någon individualistisk religionsform. Det syndiga

sinnelaget är alltså det asociala och antisociala sinnet. För att finna syndens klimax, dess högsta framträdande, få vi alltså inte stanna inför en människa som svär och förbannar religionen eller förnekar treenighetens mysterium. Vi måste i stället lägga händer på samhällsgrupper som förvandlat nationens arv till en liten grupps privatförmögenhet eller låtit en kroppsarbetare stanna nere i djurisk slöhet, degraderade, demoraliserade och rättslösa. När vi möta sådant i historien eller i nutiden, kunna vi veta, att vi stött på verkligt uppror mot Gud, syndens högsta utvecklingsstadium.»

Genom vårt eget exempels smittande inflytande kunna vi bliva en människa till hjälp i hennes överlåtelse. Detta är i själva verket vår första och största uppgift. »Karakter lär man icke, den får man», sade rektor King i Oberlin ofta. Dr Henry Sloan Coffin framställer det ännu skarpare: »Innan man kan få religion in i någon annan, måste man själv äga den på ett smittande sätt». Hälsa är smittosam lika väl som sjukdom. I vår närvaro borde en av synden jäktad själ känna den fängslande makten av ett strålande, segerrikt liv, Kristi eget liv.

Människor bli medvetna om syndens nattsvarta karakter, då Kristi strålande, ljusa helighet och hans frälsande kärlek målas framför dem. Vårt liv lika väl som våra läppar måste uppenbara denna ande. Annars kommer vårt liv, såsom Emerson

skulle uttrycka det, att tala förnekelsens ord så högljutt, att människor inte kunna höra vad vi säga till bekräftelse av Kristi grundsatser. Den store upptäcktsresanden Henry M. Stanley har i ett brev till sin hustru berättat, att hans kristna erfarenhet började i och med hans korta sammanträffande med Livingstone i hjärtat av Afrika. Ingen människa, sade Stanley, kunde vara densamma som förut efter att ha tillbringat några dagar tillsammans med en sådan personlighet.

Många av oss kunna med sanning säga, att våra tvivels upplösning, kännedom om vår synd och en ny sporre till ett heligt liv förmedlades till oss genom en Kristus-fylld personlighet, vilkens smittosamma inflytande vi icke kunde motstå. Tennyson sade, att vi äro en del av alla vi sammanträffat med, och Drummond brukade säga att han blivit en del av varje människa han mött, och att varje människa han mött blivit en del av honom. Värdet av vad vi giva beror av vad vi äro. Storheten av vår gåva till andra står i förhållande till den fullhet, i vilken vi tillägna oss Kristi outrannsakliga rikedomar. Hur stor var inte Drummonds gåva till var och en som han sammanträffade med! Lambeth-konferensens budskap 1908 innehöll bland annat dessa ord: »Kraften att vittna för Kristus beror av vår likhet med honom. Människor komma alltid att lära känna Kristus genom dem som de se leva med Kristus-lik uppriktighet för deras bästa.»

Det är värt att komma ihåg, att det är genom andras smittande intresse som vi få del av de dyrbaraste erfarenheterna i livet. Jag kan t. ex. möta en man, vars huvudintresse är astronomi, och snart ser jag genom hans teleskop med sådant intresse för stjärnor som jag aldrig förr upplevat. Jag får höra en föreläsning i geologi, och jag kan därigenom få ett nytt intresse för de egenomliga klippformationerna i mitt hems närhet, vilka förut tett sig vardagliga och knappast värda att lägga märke till. Eller jag kan lyssna till ett föredrag av en missionär, som nyss återkommit från Japan, och något av talarens kärlek till denna underbara ras och något av hans hänförelse åstundan att Västern skall giva detta folk det bästa den äger — Jesu religion — kommer också att fylla mitt eget hjärta. Intresse uppväcker intresse. Hänförelsen uppväcker hänförelse. En man som äger en verklig erfarenhet av Kristi kraft att frälsa och bevara från synd, trösta i sorg, väcka och utrusta för osjälvisk tjänst väcker sålunda säkert vart han än kommer hos andra ett intresse för religiösa ting och en längtan att äga samma kraft och hänförelse.

Slutligen måste vi med avseende på denna sak först och främst förlita oss på bön och ett vist bruk av den heliga Skrift. Vi skola icke endast bedja *för* en människa, utan vi måste vara i stånd att bedja naturligt och övertalande *med* henne och förmå henne att bedja för sig själv. Vanligen är

det under bön som den klara uppenbarelse kommer, genom vilken en människa börjar känna sin egen ofullkomlighet och Guds storhet, som omsluter denna ofullkomlighet, och erfara Guds frid, som famnar hennes ofrid.

Låt oss giva akt på Forbes-Robinsons råd i »Letters to His Friends»: »Försök blott att bedja för någon som anförtrotts åt dig — låt oss säga: en halv timme, eller en timme — och du kommer att verkligen hålla av honom. Det är verkligen besväret värt att avskilja praktiskt taget en hel dag någon gång emellanåt och tvinga sig själv att bedja. Det blir det bästa dagsverke du någonsin utfört.»

Med avseende på den heliga Skrift äro olika bibelsällskaps och missionsorganisationers årsberättelser överfyllda med exempel på att syndakändedom framkallats av bibelläsning, utan någon mänsklig hjälp eller utläggning. Kristus är själv framför alla den som överbevisar om synd, och hans eget ord i Nya testamentet är det mäktigaste vapen i världen att genomtränga egenrättfärdighetens och självbelåtenhetens pansar.

Vi kunna avsluta denna avdelning med ett citat ur ett brev av en missionär i Kina, för vilken många av dessa sanningar om personligt arbete börjat få liv i hans egen erfarenhet och verksamhet. »Med avseende på personligt arbete förstår jag huru långt jag hade kommit bort från vägen, då jag erinrar mig huru förundrad jag blev över att

dr Buchman kunde förmå människor att för honom berätta om sina hemliga synder. Min erfarenhet på detta område hade varit raka motsatsen till bekännelse. Indignerad förnekelse av saken följdes vanligen av kravet att få veta vilken slyngel som anklagat dem. Det hade inte heller lyckats mig att komma på förtrolig fot med människor och dela med dem av mina andliga erfarenheter och därigenom komma in i gemenskap med dem i själens djup och bringa hjälp, där hjälp behöves.

Under senaste tiden har jag haft förmånen och glädjen att komma in till själva klippgrunden av hjärtats och livets fakta i det ena fallet efter det andra. Denna gåva har icke kommit hastigt, utan de framsteg som gjorts ha kommit genom övande av de kristna dygderna mod och kärlek. Här är t. ex. en man som fallit i synd. Han äger icke Kristus och han hyser motvilja mot kyrkan, för att hon ser snett på honom. När jag nalkas honom, måste jag tro, att Gud kan tala fullt tydligt till honom, och att han skall förstå, att han har med Gud att göra, samt att Guds närmast liggande tillvägagångssätt är att tala till en människa genom en annan människa. Jag åstundar att bliva den man genom vilken Gud talar. Jag går till den mannen, övertygad om att Gud vill tala genom mig. Jag vågar till och med säga: 'Gud vill säga detta till er genom mig.' I många fall känner jag mig absolut viss om, att den mannen skall vinnas, och i regel blir han vunnen.

Enda sättet att vinna hans förtroende har jag funnit vara, att ställa mig på samma nivå som han: såsom syndare. Han måste få klart för sig, att jag söker hans sanna väl och icke ger mig tillfreds, förr än jag lärt känna verkligheten. Samtalet måste naturligtvis vara enskilt, och ofta kommer kampen, först sedan vi kommit ned på våra knän tillsammans. Jag har gjort vad jag aldrig förut gjort i hela mitt liv och vad som först bjöd mig emot att göra — lagt min arm kring en mans skuldra, medan vi bådo tillsammans på våra knän, till dess skulden var bekänd och bördan avlyftad.

Belöningen har kommit i gestalten av verklig tillgivenhet från dessa män och i att se den glädje över att vara hemma, som lyser över den förlorade sonens anlete. Man känner att man upplever något stort. Det personliga arbetet mångfaldigar också ens brukbarhet snabbare än något annat.»

4. OMVÄNDELSE.

Vi behöva icke dröja länge vid detta avgörande steg, eftersom detta är något som äger rum helt och hållet mellan själen och Gud och vanligen följer på syndakännedomen och en ny känsla av behov av en Frälsare. Här kunna vi föga göra, utom att hjälpa själen så, att den uppmärksamhet, som varit riktad på det syndfulla jaget och dess nöd, i stället samlas på Kristus och hans återlösande kärlek. Om patienten stannade vid tanken på sin synd, skulle han komma att likna en sjuk man, som sörjer över den verkliga eller inbillade sjukdomens makt, men inte kan se något hopp om helbrägdagörelse. Han skulle bli en sjuklig, religiös melankoliker. Bördan av hans synd måste falla från hans skuldror liksom från Kristens i John Bunyans bok, och han måste lära känna icke endast den häftiga sorgen över sina synder, upplevd på Golgata, utan också påskmorgonens segerglädje. Den kristne arbetaren behöver här, såsom Drummond framhåller, grundligt förstå omvändelsens väsen. Sedd från människans sida är

omvändelsen en troshandling, genom vilken syndaren målmedvetet och avgjort vänder sig bort från all medveten synd och överlåter sig helt åt Kristus för att från denna stund vara ett med honom i en frälsande, segerrik moralisk enhet och gemenskap. Sedd från Guds sida är den en handling av Guds fria nåd, i vilken han, genom att bära människornas synd — i sin lidande och återlösande kärlek — kan förlåta syndaren och sålunda i Kristus erbjuda försoning, alltså: ett nytt Guds-förhållande, där syndens skiljemur inte längre finnes till. Resultatet av denna tvåfaldiga handling är en förändring i själva livsgrunden, så betydelsefull att Jesus kallade den en ny födelse av Anden. Den moderne religionpsykologen använder ett lika slående språk, i det han kallar den förändring som äger rum genom omvändelsen för »danandet av ett nytt jag». Starbuck skriver: »Det vill synas som om personlighetens värdestegring och den människovänliga impulsen vid omvändelsen äro nära förbundna med varandra, och skillnaden mellan dem ligger helt enkelt i det olika medvetenhetsinnehåll, som sammanhänger med den riktning det får. Det centrala sakförhållande, som ligger till grund för dem båda, är danandet av ett nytt ego, ett nytt jag.»

Med andra uttryck men med lika klar förståelse av den djupa betydelse som denna kris och förvandling har, begynner William James kapitlet »Omvändelse» i sin bok: *Den religiösa erfarenheten i dess skilda former*: »Att bli omvänd, att bli

pånyttfödd, att mottaga nåden, allt detta är uttryck, som beteckna den plötsliga eller gradvisa process, varigenom ett hittills söndrat jag, samvetssjukt och olyckligt, kommer till enhet, samvetsfrid och lycka som följd av dess fastare grepp på de religiösa verkligheterna.» Senare skriver han rörande en människas nya livscentrum efter omvändelsen: »Det är stor skillnad, om en människa har den ena eller andra gruppen av idéer till kraftcentrum, och beträffande vilka idégrupper det vara må, är det stor skillnad, om den har ett centralt eller periferiskt läge inom oss. Säger man, att en människa är 'omvänd', så menar man med detta uttryck, att religiösa föreställningar, som förut tillhört periferien av hennes medvetande, nu blivit centralt placerade, och att det är religiösa syftsmål, som bilda hennes sedvanliga energicentrum.»

Men den fråga som dessa psykologer synas vara ur stånd att tillfredsställande besvara, nämligen spørgsmålet vilken kraft som utgör den tillräckliga förklaringsgrunden till de verkningar, som de så omsorgsfullt undersökt och som åstadkommer denna enhet i det splittrade jaget, har besvarats av Kenneth Saunders, som till ett grundligt studium av psykologien har lagt en vittomfattande erfarenhet av arbetet med enskilda individer, upplyst genom en sann hängivenhet åt Kristus. Omvändelsen är enligt hans mening »att bli kär». Han skriver: »Grundvalen för omvändelsen är uppväckandet av ett nytt jag, och livskraften i denna nya födelse är

gryningen av en ny kärlek, som från den stunden behärskar hjärtat. Omvändelsen består i själva verket i att man säger 'ja' till den som älskat oss först. Det är denna passion för den Osynlige och Evige som framför allt kan förändra hjärtat, stärka viljan och upplysa själen. Omvändelsen är kärlekens födelsestund.»

Med denna nya kärleks födelse har religionen upphört att göra sällskap med filosofien, såsom Fosdick klargör i sin bok: *The Meaning of Faith*, då han skriver: »Religion börjar, när Gud, som vi argumenterat om, blir upplevd verklighet i vårt innersta. Religion börjar, när vi upphöra med att försöka, att medelst spekulatonens osäkra aeroplan höja oss upp till Gud i skyarna och återvända till vår egen andes fruktbara nejder, där strömmar av levande vatten kunna bryta fram, såsom Jesus sade. Gud utanför oss är en teori; Gud i vårt innersta är en verklighet. Gud utanför oss är en hypotes; Gud inom oss är en erfarenhet. Gud, vår Fader, är frälsningens möjlighet; Gud, Anden, är livets, glädjens, fridens och den frälsande kraftens upplevda verklighet.»

Alla de fakta, som sammanhånga med omvändelsen, bör en personlig arbetare känna till, men allt vad en syndare behöver är att känna hur avskyvärd hans synd är i hans himmelske Faders ögon, och att, om han avgjort vänder sitt ansikte mot Gud i Kristus, kan han rena honom från synd och utrusta honom med kraft för ett nytt liv i rättfärdighet och

seger. Religionsvetenskapliga arbeten sådana som de ovannämnda och omvändelseskildringar sådana som C. G. Finneys *Memoirs* och S. H. Hadleys *Down in Water Street* samt Harold Begbies och general Booths skrifter överflöda av berättelser om förändringar av människoliv, där föga eller ingen teologisk trosåskådning låg till grund för omvändelsen, men däremot avsky för synden, bekännelse av ytterlig hjälplöshet, såvida icke den Högste kom med hjälpen, och så en uppåträckt hand och förnimmelse av att En Annan fattat denna hand och att därmed frihet och kraft och frid kommit själen till del. Sista delen av Hadleys omvändelse sådan den i sammanträngd form återgives av William James, kan här anföras såsom typisk:

»Jag lyssnade till tjugofem eller trettio personer, som skildrade huru de blivit räddade från drycken-skapslasten, och jag föresatte mig, att jag skulle räddas eller också dö genast. När man gav tecken, knäföll jag tillika med en mängd drinkare. Jerry bad den första bönen. Därefter bad fru M'Auley en brinnande bön för oss. O, vilken strid som utkämpades för min arma själ! En helig röst sade: Kom! Djävulen sade: Var försiktig! Jag tvekade, men endast ett ögonblick, och sade därpå upprörd: 'Käre Jesus, kan du bistå mig?' Jag kan aldrig i ord beskriva detta ögonblick. Ehuru min själ dittills varit uppfylld av ett obeskrivligt dunkel, kände jag middagssolens härliga glans upplysa mitt inre. Jag kände att Kristus med allt sitt ljus och all sin

makt ingripit i mitt liv; att i sanning allt det gamla var förgånget och allt var nytt.

Från och med detta ögonblick har jag aldrig längtat efter starka drycker. Alla pengar i världen skulle icke kunna fresta mig därtill. Jag lovade Gud den natten, att om han befriade mig från begäret efter starka drycker, skulle jag verka för honom hela mitt liv. Han har fullgjort sitt värv, och jag har försökt att fullgöra mitt.»

För att visa hur likartad omvändelsens erfarenhet är på motsatta sidor av jordklotet och hos så fullständigt olika karaktärer som en amerikansk drinkare och den läraste kvinna som Indien fött, ber jag få anföra några utdrag ur Pandita Ramabais självbiografi. Sedan hon berättat att hon, huvudsakligen genom bibelläsning, blev dragen till Jesu religion, döptes och levde jämförelsevis lycklig i åtskilliga år, omtalar hon, hur hon fylldes med otillfredsställelse, sedan hon börjat inse, att hon ägde något av Jesu religion men icke Kristus själv. Därefter fortsätter hon:

»Jag var förtvivlad, jag förstod att jag icke var redo att möta Gud, att synden hade herravälde över mig, att jag icke helt stod under Guds Andes ledning och sålunda icke mottagit barnskapets Ande och saknade Andens vittnesbörd om att jag var Guds barn.

Vad skulle jag taga mig till? Min tankar kunde icke hjälpa mig. Slutligen kände jag att det var ute med mig och jag överlät mig utan villkor åt Fräl-

saren och bad honom hava förbarmande med mig om bliva min rättfärdighet och återlösning och borttaga alla mina synder.

Endast de som upplevat syndens dom och sett sig själva sådana som Gud ser dem under liknande omständigheter, kunna förstå vad man känner, då en stor outhärdlig börda vältras av ens hjärta. Jag skall icke försöka att beskriva vad jag kände den stund, då jag gjorde min ovillkorliga överlåtelse och förnam att jag mottogs för att bliva en gren i det sanna vinträdet, ett Guds barn genom Jesus Kristus min Frälsare. Fastän det är omöjligt för mig att tala om allt, vad Gud har gjort för mig, måste jag dock prisa och tacka honom för hans kärleksfulla godhet mot mig, den störste ibland syndare. Herren visade mig först av allt syndens syndighet och den fruktansvärda faran jag svävade i att gå evigt förlorad och sedan lät han mig se Guds stora kärlek, då han så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son.

Jag vet inte, om någon av mina läsare haft erfarenhet av att vara inestängd i ett rum, där fullständigt mörker härskat, och försökt treva sig fram till och söka finna något som man stod i största behov av. Jag kan inte underlåta att tänka på den blinde, om vilket Johannes evangeliums nionde kapitel berättar. Han var född blind och förblev i detta tillstånd i fyrtio år. Då mötte han den Mäktige, som kunde giva honom hans syn. Vem kan beskriva hans glädje över att se dagens ljus, då

han förut inte haft det ringaste hopp om att någonsin få göra detta? Inte ens den inspirerade aposteln har försökt att beskriva denna hans känsla. Jag kan endast giva en svag antydning om vad jag kände, när min själs ögon blevo öppna och jag, 'som satt i mörkret, fick se ett stort ljus', och då jag, som några ögonblick tidigare, 'setat i dödens skugga' fick uppleva soluppgången över min själ. Jag liknade ganska mycket mannen som fick höra orden: 'I Jesu Kristi Nasaréens namn: stå upp och gå! Han sprang upp och stod upprätt och begynte gå och följde dem in i helgedomen, alltjämt gående och springande, under det han lovade Gud.'» (Apg. 3: 8.)

Genom sådana exempel se vi, såsom dr Buchman så enkelt uttrycker det, att endast tre väsentliga faktorer inrymmas i omvändelsen: *Synd. Jesus Kristus* samt (resultatet) *ett under*. Syndakännedom är något som rör sig i syndarens hjärta. Omvändelse berör både hjärta och vilja. Om vi kunna göra något alls för att bistå en människa, som står inför trons stora vågstycke, sedan hon lärt känna sin synd vid korsets fot och givit uttryck åt sin längtan att bliva renad från densamma, så är det först och främst att giva henne del av sådana självbiografiska skrifter som Augustinus', broder Lawrences och andra som vågat detta trons språng med omedelbart och underbart resultat, och vidare: att hjälpa henne till mera helhjärtad överlåtelse genom att läsa sådana maningsord som t. ex.

Motts och Eddys: *Constructive Suggestions for Character Building* och Spears: *Things that Make a Man*, m. fl.

Här liksom alltid måste vi minnas, att vår största gärning utföres genom förbön. Pastor William Jessups i Syrien erfarenhet kan tjäna som en illustration till betydelsen av att erkänna att verket är Guds och att vår första uppgift är att samverka med honom i bön.

Pastor Jessup berättade vid ett sammanträffande med dr H. A. Johnson för tio år sedan i Syrien bl. a. följande: »För några månader sedan var jag mycket betryckt och nedslagen. Det fanns ett antal män i min omgivning, som jag försökt men icke förmått att vinna för Jesus Kristus. Jag undrade, vad orsaken därtill kunde vara. Jag visste att hindret måste finnas hos mig, icke hos Gud. Så beslöt jag mig slutligen för att avskilja en vecka för att låta Gud undervisa mig om vad jag behövde veta. På måndag morgon tog jag min bibel och började bläddra i den för att söka ett ord, som Gud riktade till mig.» Han hade inte läst länge, sade han, förrän något gick upp för honom som han aldrig förr hade insett — nämligen att han inte hade givit Gud den plats som tillkom honom i sina tankar på det arbete, som måste utföras för att vinna dessa män för Kristus. Han tänkte på berättelsen om Jerikos murars fall inför Israels barns ögon. Gud utförde detta på ett sätt, som gjorde att ingen kunde tro, att det var ett människoverk. Hedningarna skulle inse

att detta folks Gud var mäktig och komma att önska att få äga honom såsom sin Gud, Gud ville att Israel skulle vara som en kanal, genom vilken han skulle kunna förmedla sin kärlek och frälsning till var och en.

Missionär Jessup sade, att då detta blev klart för honom nämnda morgon, lade han ihop bibeln och tog ett papper, varpå han skrev namnen på de män i grannskapet som han tidigare hade försökt att vinna för Kristus. Sedan frambar han dem inför Gud och bad honom att utföra sitt verk i deras liv, använda honom, om han så ville, men göra honom skickad till att förstå, att verket var Guds, och att han själv hade en underordnad uppgift i förbindelse därmed.

På fredagen samma vecka kom en ung man, vars namn stod på hans lista, till honom med bekymmer både för sin egen själ och för sin faders, vars namn också stod på samma lista. Missionären förstod att Gud verkade.

»Ännu i denna dag», sade han, »blyges jag för att jag inte riktigt trodde, att Gud ville göra allt. På måndag morgon veckan därefter började mitt arbete på nytt, och på tre veckor gav Gud varenda en av dessa elva män, vilkas namn voro på listan åt Jesus Kristus.

Jag vill vara missionär, på ett annat sätt under återstoden av mitt liv», fortsatte han. »Jag har fått en ny uppenbarelse av vad det innebär att ha en Gud som både kan och vill frälsa.»

5. FÖRBLIVANDE.

På detta område är det kanske som den största tjänst kan och bör göras av den personlige arbetaren, och på detta område begår man tyvärr ofta de största försummelse. Den nyomvände bör bli föremål för den största omsorg under de tider som följa efter hans omvändelse, om han icke skall bli ett nytt sorgligt exempel på avfall. Sådana exempel anföres ofta för att förringa evangelisationsarbetet, fastän avfällingar dock äro mycket mindre talrika än många tro och vanligen äro en följd av ytliga själavinnaremetoder och försummelse på själavårdens område. Det är mångas vittnesbörd, att just sedan vi tagit ett steg framåt med syfte att hädanefter vilja leva vårt liv på ett i moraliskt hänseende högre plan, blir frestaren ännu mera bedräglig och mäktig i sina försök att drag oss ned.

Saunders anför i sin: *Adventures of the Christian Soul* följande: »Den nyomvände upplever kanske en djupare och innerligare glädje än den som alltid varit religiös, men han får också erfara en djupare smärta och en andens 'torka', vilken är den

särskilda frestelsen för dem som gjort stora andliga upplevelser. Gud tyckes för en tid ha dragit sig undan. Ofta ligga förtvivlade strider och vänta på den nyomvända — 'dessa förföljande kvarlevor hos ett förorenat hjärta — dessa svagheter och inkonsekvenser, som det förflutnas vanor kommit en att ligga under för'.» Det gäller för oss att vara den nyomvända till hjälp, så att han kan känna sig äga hemorts rätt i det högre troslivets sfär och övervinna frestelsen till missmod. Detta kan ske endast därigenom, att han lär sig vad han behöver för sin andliga lika väl som för sin fysiska tillvaro och utveckling, nämligen luft, näring och rörelse.

Härav följer börens betydelse såsom daglig övning och livslångt studium. I bönen inandas vi trons stärkande livsluft, vilken besegrar varje frestelse till tvivel och fruktan. I bönen blir vår själ viss om, att även om vi äro trolösa, så förbliver Gud trofast, även om vi stundom icke kunna känna den hugsvalande förnimmelsen av hans närhet, så innebär detta dock icke att han dragit sig bort ifrån oss, utan snarare, kanske, att vi börjat på att leva på känslor i stället för att leva av tro. Drummond yttrade i ett tal till studenter: »Jag kan icke garantera, att stjärnorna komma att stråla klarare, när ni lämna denna sal i kväll, eller att en ny värld kommer att öppna sig för eder, när ni vakna i morgon. Men jag kan garantera, att *Kristus kommer att bevara det, som ni överlåt it åt honom*. Han skall hålla sitt löfte, och ni skall finna något verkligt och

pålitligt att förtrösta på och leda eder vidare från enbart yttre bevis fram till honom som talar till eder i hjärtats innersta denna stund.

Mina vänner, han vill vara eder ledare, eder vägvisare, edert högsta ideal. Han har begärt edert liv, och han vill i denna stund göra eder till sina egna, — helt till sina egna.»

Först och främst måste vi således leda den nyomvände in i ett verkligt, uthålligt och organiskt växande böneliv.

För det andra måste den nyomvände lära sig att dag för dag skaffa sin själ näring genom Guds levande ord, uppenbarat i Bibeln. Inte heller här kan han lämnas åt sig själv, utan behöver och mottager som regel gärna en väns vägledning. Nyligen berättade en av de mest framgångsfulla och nitiska kvinnliga själavinnare, jag känner, något om sin broders erfarenhet. Han blev omvänd under en serie väckelsemöten under övergångsåren, då omvändelsen förefaller vara mest naturlig och löftesrik. Man sade honom att han skulle läsa Bibeln för var dag, och sedan lämnades han att sköta sig själv. På pojars vis började han med första kapitlet i första Mosebok med avsikt att läsa igenom hela Bibeln i för varje dag avpassade stycken. Han läste plikt-troget i flera veckor, men till sist kastade han sin Bibel tvärs över rummet med utropet, att han inte trodde ett ord av vad han läste däri! Detta skedde för många år sedan, och han är nu en medelålders man, men från den tiden tills nu har han förklarar

sig tro att Bibeln är en saga, att det inte finns någon Gud och att det klokaste en människa kan taga sig för är att söka utvinna det mesta möjliga av njutning och nöje av varje dag som kommer och går. Han har blivit oemottaglig för varje försök från kristna släktingars och vänners sida att påverka honom i riktning av kristen tro. Hans syster är viss om, att om han blivit förståndigt vägledt under sitt första bibelstudium, skulle hans späda tro på ett normalt sätt ha vuxit till i mognad i stället för att hastigt svälta ihjäl av brist på lämplig andlig näring. Vi måste vara redo att giva praktiska råd för ett fortskridande bibelstudium, anpassat efter deras behov, för vilkas uppbyggelse i tron vi äro ansvariga inför Gud.

För det tredje — och här äro de flesta av oss benägna att göra misstag då det gäller att bevara trons liv friskt hos den enskilde — den nyomvände måste omedelbart efter omvändelsen sättas i arbete för att vinna andra för Kristus. Själavinnandet är samtidigt ett prov på verkligheten av hans nya erfarenhet och det säkraste värnet mot att den snart blir överklig. Den nyomvände bör från första början förstå, att hans bön och bibelstudium till sist kommer att bli tröttsamma, om icke rent av motbjudande, om han betraktar dem endast som medel för sin egen andliga utveckling, och icke samtidigt såsom grundväsentliga och oundgängliga medel för att kunna med framgång vara andra till hjälp och räddning. Den nyomvände måste från början läras

att förstå vad många av oss måste lära sig först efter många års smärftulla erfarenheter, nämligen att enda sättet att leva ett friskt, överflödande, tillväxande kristenliv är att ständigt vara en Kristi missionär till gagn för andra. Om Drummonds möten för studenter skriver hans levnads-tecknare: »Ett av rörelsens vackraste drag var emellertid det stora antal unge män, som ofta med stora offer utgåvo sig själva för att vinna sina studentkamrater för Kristus.»

Detta ställer oss ansikte mot ansikte med den sanningen, att om vi vilja lära den nyomvände *uthållighet*, måste vi själva ha lärt känna dess värde och för egen del praktisera den. Det är en av de första grundsatserna för personligt missionsarbete på varje dess stadium. Äga vi den okuvliga uthållighet av en kärlek som kan följa sitt föremål genom år som svinna? Har vår kärlek för dem som vi blivit ledda att uppsöka, draga till och vinna för Kristus varit ett återsken av den gudomliga kärleken i dess innerliga obeveklighet, som om så måste ske fortsätter under många års talrika missräkningar?

En berättelse, som Drummond anförde i ett offentligt föredrag i Amerika, är värd att citeras i dess helhet till belysning av denna sida av personligt arbete.

»En afton fick jag ett brev från en av studenterna vid Edinburghs universitet. Det var fyllt med förnekelse, sida upp och sida ned. Jag sökte upp

honom och tillbringade en hel eftermiddag tillsammans med honom, vilket dock inte tycktes göra det ringaste intryck. Vid Edinburghs universitet bruka vi på söndagskvällarna hålla ett evangeliskt studentmöte, vid vilket åtta hundra till ett tusen människor bruka vara närvarande. Några kvällar efter detta såg jag studenten ifråga i mötet, och vid hans sida satt en annan man, som jag tidigare hade sett vara med vid mötena. Jag kände inte hans namn, men jag ville veta mera om min skeptiker. Därför gick jag vid mötets slut fram till den okände deltagaren och frågade: 'Känner ni möjligen N. N.?' — 'Ja', svarade han, 'det är för hans skull som jag är i Edinburgh'. — 'Är ni gammal vän till honom?' frågade jag. Han svarade: 'Jag är amerikan och har avlagt examen vid ett amerikanskt universitet. Då jag var färdig där, ville jag gärna fortsätta min utbildning och beslöt mig för att resa till Edinburgh. I dissektionsrummet råkade jag få min plats bredvid N. N. och tyckte mycket om honom. Jag fann att han var ovanligt begåvad, men han var inte religiös, och jag tänkte, att jag kanske skulle kunna få bli honom till gagn. Ett år gick, och han befann sig fortfarande där han var, då jag fann honom.' — 'Sade ni inte, att ni kom hit endast för att komplettera edra studier under ett år?' återtog jag. 'Jo', svarade han, 'jag packade mina koffertar för att resa hem, men så tänkte jag på denne min vän och frågade mig själv, om jag bäst skulle använda ett år av mitt liv genom att resa

tillbaka hem och skaffa mig anställning, eller genom att stanna kvar i Edinburgh och försöka vinna denne man för Kristus. Och jag stannade kvar.' — 'Ja min käre vän,' sade jag, 'det kommer att löna sig; ni kommer att vinna den mannen.' Två eller tre månader förgingo, och vi hade nått fram till det sista av våra möten för terminen. Vi ha män från alla delar av jorden i Edinburgh. Varje år gå fem eller sex hundra av dem ut i livet, de flesta för att aldrig mötas mer. Under vårt religiösa arbete komma vi varandra mycket nära, och den sista möteskvällen fira vi tillsammans Herrens nattvard i vår stora mötessal. Det är uteslutande studenter som taga del. Vi anmoda medlemmar av teologiska fakulteten att komma med, så att allt skall tillgå skickligt och ordentligt. Många av deltagarna äro icke medlemmar av något kyrkosamfund. Men många av dem komma där till avgörelse och bliva medlemmar i Guds rike. Jag såg då N. N. sitta där och räcka kalken till sin amerikanske vän. Han hade blivit vunnen av honom. En vecka därefter reste han tillbaka till sitt eget land. Jag känner inte hans namn. Han gjorde sig inte känd i vårt land, ingen kände honom egentligen. Han var en medborgare i Kristi rike, vilken utförde sin gärning under tystnad och ödmjukhet. Några veckor gingo och så kom N. N. på besök. Jag frågade varför han kom. Svaret blev: 'Jag ville berätta för er, att jag står i begrepp att bli läkaremissionär'. Det var värt ett års arbete, var det inte?'» Drummond gjorde

många gånger resan från Edinburgh till Glasgow endast för att samtala med en man som behövde hans hjälp.

En ursäkt som vi ofta anföra för att vi försumma att fullfölja en personlig ansats att vara en människa till hjälp vare sig före eller efter hennes omvändelse, är att vi blivit skilda från dem, så att vi därför givetvis måste upphöra att vidare arbeta för dem. Ordspråket blir sanning om oss: »Borta från ögat borta från hjärtat». Men här öppnar sig stora möjligheter till att gagna genom brevskrivning, genom vilken ofta lika mycket kan uträttas som genom personligt samtal, om breven skrivs och sändas under bön.

Vi måste sluta, där vi började, i det vi upprepa, att vi kunna bli brukbara redskap för evangelii utbredande endast i den mån vi tillägna oss »sanningen sådan den är i Jesus». Såsom författaren av *Eccle Homo* så klart påvisade för över femtio år sedan, har Kristi ankomst till denna värld bland människor givit upphov till »en ny hänförelse för mänskligheten», en ny och passionerad kärlek till individer, oberoende av vad ras eller trosåskådning eller samhällsställning de tillhöra, ett nytt broderskap av människor, som betraktar alla människor såsom deras bröder, för vilka Kristus dog lika väl som för dem själva. De ha kommit till insikt om, att den skuld de stå i till Kristus kan betalas endast genom att de överlämna till andra samma frihetens och vänskapens och hoppets förmåner som kommit

dem själva till del genom Kristi liv och död och uppståndelse. Aposteln Paulus är den stora förebilden för alla tider och alla människor när det gäller denna nya lidelse och dess ofrånkomliga följd: att själens djupa rolöshet utan förnimmelse av Guds kärleks gemenskap stillas, endast för att en ny, gudomlig längtan skall väckas i själens innersta: att få dela med sig till hela världen av sin härliga erfarenhet av Guds kärlek.

Fem böcker om och av

OXFORD - GRUPPRÖRELSEN:

Endast för syndare.

Av *A. J. Russell.*

10:de tusendet. Pris: häft. 4: 75, inb. 6: —.

“Oxfordgrupprensens klassiska urkund. Allt väsentligt om 'Oxford'”.

G. H. T.

När människan lyssnar.

Av *Cecil Rose.*

7:de tusendet. Pris: häft. 1: 50.

“Det är en utomordentlig bok . . . Läs den, studera den — men glöm inte att omsätta den i praktiken!!!”

Vänersb. Länstidn.

Behöver kyrkan omvända sig?

Av *Sam. Shoemaker.*

Pris häft. 2: 50, inb. 3: 75.

“Ett levande herdabrev till kyrkliga som till icke kyrkliga. På varje blad verkar nyhetens urkraft, ty budskapet omsättes i — omvändelse.”

Teol. dr Henrik Hägglund i Församlingsbladet.

Segerrikt liv.

Av *E. Stanley Jones.*

10:de tusendet. Pris: häft 6: 75, inb 8: 50 vävb. 9: 25

“Förvisso är författaren ett geni. Men han är mer än det, han är en människa, som intensivt och fullt upplevt frälsningen och som fått en sällsynt förmåga att enkelt och klart tolka frälsningens väg . . .”

Dr Lars Vitus i Trosvitnet.

Min kristna livssyn och min dagliga gärning.

Tjugu män om tio yrken.

Häft. 4: —, inb. 5: 50.

“En samling kristna dokument av allra största intresse. Ger en ypperlig bild av den kristna problemställningen i olika skikt av det svenska samhället. Flera av inläggen är av en gripande kraft.”

Dr Sven Stolpe i “Vi.”

Pris kr. 1: 50